

J.C. Philpot weerlegt boeken over de kinderdoop

J.C. Philpot weerlegt Mr. Jerram's boek over de kinderdoop

overgenomen uit: Afscheiding en Raadgevingen

Eens verwachtten we het van redenering en argumenten. Eens verachtten we alle andere onderwijsmethodes, maar door verdrukking en verzoeking zijn we diep vernederd om niets en minder dan niets te zijn, opdat de kracht van Christus in ons wonen mocht. En we hebben het gezegende verschil bevindelijk leren kennen. We kwamen erachter dat onderwijs van mensen ons hoogmoedig maakte en dat Gods onderwijs ons ootmoedig maakt. We merkten dat verklaarders en boeken ons hard maakten, maar we merken dat het onderwijs van de Geest ons zacht maakt. De wijsheid van mensen liet ons zonder toevlucht in de ure van beproeving en verzoeking, maar Gods onderwijs verwekt in onze ziel een onderpand van de eeuwigheid. Hebreeuws en Grieks, lexicons en grammatica's, geschiedenisverhalen en verklaarders gaven ons geen kracht om onze lusten te onderwerpen, het kruis op te nemen en uit de wereld te gaan. Hoe meer we lasen, des te hoogmoediger we werden en des te verder we afraakten van God en de ware godzaligheid. Laten eeuwige lofprijzingen worden toegebracht aan Hem Die, naar wij vertrouwen en geloven, ons ontdeed van Sauls wapenrusting en ons uitzond met een slinger en een steen. En als ik voor anderen mag spreken, het is ons verlangen en gebed om dag aan dag meer ontledigd en verootmoedigd te worden, om meer af te laten van de mens en om meer eenvoudig en krachtig door God alleen geleerd te worden.

Onder 'de dwaalgevoelens' die, volgens de bewering van Mr. Jerram, eropna gehouden worden door alle afgescheidenen wier pamfletten hij onderzocht heeft, is de voornaamste dat 'de Kerk van Engeland geen wettige autoriteit heeft om kinderen te dopen'.

Om te bewijzen dat zij deze autoriteit wel heeft, spant hij alle krachten in en zijn redeneringen over dit punt beslaan zelfs bijna de helft van zijn pamflet. Zijn argumenten zijn in wezen hetzelfde als wat er staat in zijn enkele jaren terug gepubliceerde *Conversations on Infant Baptism* ('Samenspraken over de kinderdoop'). Ik heb een bijzondere reden om mij dit werk van Mr. Jerram te herinneren; immers, hoofdzakelijk daardoor werd ik verscheidene jaren lang dienstbaar gehouden onder de besprenging van zuigelingen. Zijn argumenten op grond van de analogie van de Joodse kerk, de algemeenheid van deze praktijk en het bewijs van de kerkvaders, hadden vroeger heel veel gewicht op mijn gemoed.

En hoe werd de keten verbroken? Doordat mijn ogen geopend werden om te zien dat de Doop een *geestelijke* ordinantie was. Toen ik verstond en voelde dat hij een geestelijke ordinantie was, zag ik onmiddellijk dat het een spotternij is om hem te bedienen aan een baby die zich van niets bewust is; en alle argumenten, ontleend aan de traditie, de algemene praktijk, de analogie van de besnijdenis en dergelijke, vielen mij uit de handen zoals de verse zelen uit Simsons handen (hoewel ik natuurlijk niet de bedoeling heb om mijzelf Simson te noemen, al vindt Mr. Jerram in mij enige gelijkenis met Goliath), toen hij ontwaakte in de schoot van Delíla. Ik zag dat de ordinantie van de Doop een zinnebeeld was van het lijden en de begraving van Jezus, en dat een levend geloof in de Verlosser daarom onmisbaar is in de persoon die gedoopt wordt. Ik zag ook dat de Doop een openbare belijdenis van ons persoonlijk geloof in Christus en van onze afscheiding van de wereld tot Zijn eer is. Ik kon in het Nieuwe

Testament geen voorbeeld vinden van enige Doop dan die van gelovigen, en ook geen voor-schrift of voorbeeld wat betreft de kinderdoop.

Ik ontdekte ook dat alle argumenten vanuit de Joodse kerk onaanvaardbaar waren, op grond van het eenvoudige feit dat hun bedeling vleselijk was en de onze geestelijk is, en dat hun verbond nationaal was en ons verbond beperkt is tot de uitverkorenen. Ik zag dat een terugkeren tot de wet om voorbeelden en precedenten² te vinden, een terugkeren was tot de 'arme eerste beginselen' (Gal. 4:9), waaraan wij gestorven zijn, en een oprichten van wat Christus afgebroken had. Ik zag dat de grote ketterij en afval van de roomse kerk, en van de Engelse kerk als haar dochter, bestond in hun terugkeer tot de oudtestamentische bedeling. En zo besefte ik duidelijk dat de besprenging van zuigelingen, de tienden, een geordend priesterschap,³ gewijde gebouwen, priestergewaden, een geschreven liturgie, een Staatskerk, een nationale godsdienst en dergelijke alleen maar een afwijken van Christus en een terugkeren tot Mozes waren. Ik voelde dat ik net zo goed de roomse kerk kon navolgen in het dopen van een klok, als de Engelse kerk in het dopen van een kind; en dat, als een baby die zich van niets bewust is, een geschikt onderwerp is om de ene geestelijke ordinantie (de Doop) te ontvangen, ik niet kon inzien waarom het geen geschikt onderwerp was voor de andere geestelijke ordinantie (het Avondmaal des Heeren).

De traditie verloor haar gewicht voor mij toen ik overdacht: 1. Dat tradities het vergif van de Joodse kerk waren en als zodanig door Christus veroordeeld werden. 2. Dat het Woord van God de enige regel van ons geloof en onze praktijk is. Bovendien was ik niet zo onbekend met de kerkgeschiedenis of ik wist wel dat er, in een onafgebroken lijn tot op de Reformatie, altijd mensen geweest zijn die zich tegen de kinderdoop verzet hebben. Verder was ik niet onbekend met de verminkte, onvolkomen en vervalste literatuur van de vroege kerkvaders,⁴ en ik wist dat het ontzettend moeilijk is om de echte van de valse geschriften te onderscheiden. Ik was mij er ook van bewust dat het de algemene praktijk was om de geschriften van degenen die kettters genoemd werden (zoals men de baptisten toen beschouwde), te verbranden of te vernietigen, en dat de monniken, aan wie wij de bewaring van alle kerkvaders te danken hebben, gewoon waren bij het overschrijven van de manuscripten passages binnen te smokkelen die hun eigen geloofsbelijdenis begunstigden.

De algemene praktijk verloor eveneens zijn gewicht bij mij, toen ik bedacht dat de leer van de rechtvaardigmaking in de kerk verloren was gegaan van de dagen van de apostelen af tot op de tijd van Luther, en dat zelfs Augustinus, de helderste van de kerkvaders, haar verwarde met de heiligmaking. Ik zag ook, vanuit de zendbrieven en vanuit de Openbaring, dat de verborgenheid der ongerechtigheid al werkte in de tijden van de apostelen, en dat allerlei dwaelingen en ketterijen reeds in dat vroege tijdperk de kerk teisterden. Maar het was de geestelijke natuur van de ordinantie, die mij vooral overtuigde en mijn ziel bracht tot de volledige, onwankelbare overtuiging dat de Doop het exclusieve voorrecht van de gelovigen is. De natuurlijke argumenten die ik hierboven heel even heb aangestipt, mogen mijn ketenen een beetje losser hebben gemaakt, maar het was het zicht op de Doop als een geestelijke ordinantie, waardoor ze volledig van mijn handen werden afgeslagen. En zo zijn velen van Gods lieve kinderen, die geheel onbekend zijn met vleselijke argumenten voor of tegen de gelovigendoop, in het verborgen en met kracht, door een openbaring van Christus in de Doop aan hun ziel, daarin ingeleid op de enige rechte wijze, namelijk als een geestelijke ordinantie.

² Een 'precedent' is iets soortgelijks dat eerder is gebeurd en waarmee je een vergelijking denkt te kunnen maken. (noot vert.)

³ Eng. 'a regular priesthood'.

⁴ Dr. Tattam heeft onlangs in Egypte enige zeer oude Koptische vertalingen van de vroege kerkvaders ontdekt, waaruit Mr. Cureton, van het Britse Museum, duidelijk heeft bewezen dat de welbekende passages die gewoonlijk geciteerd worden ten gunste van de bisschoppelijke regering, enzovoorts, door de monniken zijn ingevoegd.

Wat betreft onderdompeling of besprenging, ik kon er geen twijfel over hebben wat juist was en wat verkeerd was. De betekenis van het Griekse woord dat vertaald is met ‘dopen’, is op zichzelf voldoende om de vraag te beslechten voor iedereen die ook maar de minste oordeelkundige kennis van de grondtekst heeft.⁵ Maar naast dit onweerlegbare bewijs, overtuigden ook de doop van de Verlosser Zelf *in* de rivier de Jordaan, de doop van de kamerling, waarbij hij en Filippus ‘beiden afdaalden *in* het water’ (Mark. 1:9; Hand. 8:38), en de zinnebeeldige natuur van de ordinantie (zoals uiteengezet in Romeinen 6), mijn hart ten volle dat er geen Doop was dan die door onderdompeling, en dat ik evenmin gedoopt was doordat ik als kind besprengd ben, als dat ik dagelijks gedoopt werd door mijn baker, wanneer ze mijn gezicht waste.

Wat betreft de ingebeelde onderscheidingen tussen wedergeboorte en vernieuwing, tussen de toelating tot geestelijke voorrechten en de schenking van een geestelijke verandering van het hart, zag ik dat de Kerk van Engeland al zulke vernuftige dubbelzinnigheden had uitgesloten. Ten eerste, door haar gebed in het doopformulier: ‘Geef *Uw Heilige Geest* aan dit kind, opdat het mag *worden wedergeboren*’, en ten tweede, door haar dankzegging: ‘Wij zeggen U allerhartelijkst dank dat het U behaagd heeft dit kind te wederbaren *met Uw Heilige Geest*.’ Ik vond deze taal te krachtig en beslist om weggeredeneerd te worden, zodat ze ... gewoon helemaal niets zou betekenen. En ik kan hier nog aan toevoegen dat vooral het zicht dat ik had op de Doop als een geestelijke ordinantie, en de krachtige taal van het doopformulier mij uit de Kerk van Engeland dreef.

J.C. Philpot boekrecensie over A.J. Baxter’s boek *De Doop; methode, doel en onderwerp*

Bedienaar van het Evangelie te Nottingham

vertaald door Stichting het Braambos

Er is bijna geen enkele door God geopenbaarde waarheid die niet ooit betwist is of waar vanuit één of andere hoek niet een heel leger van argumenten in het geweer is gebracht. Sommige van deze redetwisters ontkennen zelfs het bestaan van God; terwijl men toch zou denken dat ze alleen hun ogen maar op hoeven slaan en naar de prachtige tooi van de hemel boven hen hoeven te kijken, of naar het landschap dat aan hun voeten ligt uitgespreid, om hen ervan te overtuigen dat alles, ook het gezichtsvermogen dat hen in staat stelt dit alles te zien, geschapen moet zijn en in stand gehouden moet worden door een Goddelijke hand. Anderen ontkenden weer de noodzaak en waarheid van een Goddelijke openbaring van de wil en het voornemen van God en hebben wel duizend argumenten geformuleerd om de noodzaak van de Goddelijke inspiratie van de Schrift te ontkrachten of te ontkennen, terwijl het toch vanzelf spreekt dat God Zich, omdat Hij in de hemel woont en wij op aarde, op de een of andere manier aan onze geest moet openbaren zodat we ziende worden, kennis krijgen en Hem kunnen aanbidden zoals het behoort. Anderen hebben weer de Godheid en het Zoonschap van de Heere van leven en heerlijkheid geloochend en hebben de krachtigste koevoe-

⁵ Iedereen die bekend is met de Griekse taal, daag ik uit om mij één passage aan te leveren, ongeacht van welke auteur, gewijd of ongewijd, waarin ‘baptizo’ de zin heeft van begieten of besprengen. Liddell en Scott geven in hun bewonderenswaardige Lexicon (gepubliceerd door University Press, Oxford), het nieuwste en beste dat in de Engelse taal bestaat, de volgende betekenissen aan het woord: ‘Herhaaldelijk dompen – onderdompelen’; mediale vorm: ‘baden – II. dopen.’

ten die de menselijke rede kon smeden, gevonden of gemaakt om de diepste fundamenten van het geloof, de hoop en de liefde van de kerk Gods te ontwrichten. Zoals voor sommigen het afnemen van het geboorterecht van de Zoon van God en het beroven van alles wat de lidmaten van Zijn mystiek lichaam zijn en bezitten dankzij hun éénzijn met Hem, een werk is, geboren uit vijandschap, is voor sommige anderen Zijn verheerlijking en grootmaking een werk geboren uit liefde. Anderen hebben met duivelse kwaadaardigheid gevochten tegen die eeuwige verrichtingen van verbondsliefde waarmee de uitverkorenen gezegend werden met alle geestelijke zegeningen in hun heerlijke Leider en hebben gepoogd, om de teugels van Zijn regering uit de handen van de Koning der koningen en de Heere der heirscharen te rukken om die aan de blinde, driekoppige afgod Fortuin, Toeval en het Lot te kunnen overdragen en op die manier alle gebeurtenissen terug te brengen tot een chaos van verwarring; dat woeste, verlaten gebied van onzekerheden waar hun eigen duistere geesten in dwalen als verloren, in oneindige doolhoven.

Bij al deze brutale aanvallen, deze krachtige en onophoudelijke aanslagen op de waarheid, zou èèn omstandigheid bijna grappig zijn, als het niet zo droevig was om aan te zien, en dat is de triomfantelijke zelfgenoegzaamheid die de verscheidene aanvallers in hun borst koesteren, over hun eigen aanvallen. Vijftig jaar geleden werden duizenden mensen in Frankrijk wijsgemaakt dat de slag bij Trafalgar een schitterende overwinning voor de Franse vloot betekende; en er zijn nu nog honderduizenden mensen die geloven dat de invasie en verovering van Engeland maar één dag en één slag hoeft te kosten. Maar ondanks opschepperij uit het buitenland heerst Engeland nog steeds als koningin van de Eilanden, en dat zal met Gods zegen nog lang zo blijven, ondanks aanvallen uit het buitenland. De waarheid kan dus niet door boeken en pamfletten terneergeslagen worden. Ze kan worden binnengevallen en aangevallen; zichzelf op de borst kloppende schrijvers kunnen denken dat ze haar de dodelijke klap hebben toegebracht; maar toch leeft ze voort en zal dat altijd doen, want Hij Die Zelf de 'Waarheid' is, en ook 'de Weg en het Leven', houdt haar door middel van Zijn almacht in stand, en ondersteunt haar niet Zijn onoverwinnelijke genade.

We zetten de inzetten van Gods huis niet op hetzelfde verheven niveau als die waarheden die handelen over het eeuwige Zoonschap van Jezus, een onderwerp dat we de laatste tijd op deze pagina's hebben verdedigd. De verlossing van de kerk hangt niet af van haar inzetten en ze zijn ook niet wat de Anglicaanse Kerk, met zowel een roomse naam als een roomse instelling, 'sacramenten die in algemene zin noodzakelijk zijn voor zaligmaking' noemt. *De Doop en het Avondmaal* zijn geen zaligmakende inzetten, en nemen daarom niet dezelfde leidende plaats in als de Persoon van de Zoon van God, Zijn verzoenende bloed, rechtvaardigmakende gehoorzaamheid door Zijn volbrachte werk. Niemand die geïnteresseerd is in het verzoenende bloed en het volbrachte werk van het Lam kan verloren gaan; maar iemand kan wel, net als Simon Magus, gedoopt worden, en verloren gaan in 'een gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid'; of hij kan niet met water gedoopt zijn, zoals de moordenaar aan het kruis, en toch samen met Jezus in het paradijs zijn. Ook zetten we degenen die de aard of de wijze van dopen afwijzen of betwisten niet op een zelfde niveau als degenen die de grote fundamentele waarheden van ons heilig geloof afwijzen of betwisten. Oprechte mannen en grote mannen - mannen die veel van God geleerd hebben en rijkelijk, in de kerk van Christus gezegend zijn, mannen als Toplady, Romaine en Hawker, binnen de Staatskerk - en Huntington, Brooke en Jenkins daarbuiten, zagen de Doop niet zoals wij hem zien en uitoefenen, laat staan dat ze hem zo in praktijk brengen. Maar hoewel we hen niet kunnen volgen op het punt waar wij van mening zijn dat zij niet de Heere volgden,

en denken dat ze op dit punt dwalen of in gebreke blijven, betekent dit niet dat we de genade Gods die zich in hen openbaart minder waarderen of liefhebben. Toch kunnen en mogen we van geen enkel deel van de geopenbaarde waarheid afstand nemen alleen omdat oprechte en grote mannen dat wel deden; omdat we wel hetzelfde denken en onze harten gelijk gestemd zijn over negen/tiende deel van de Goddelijke waarheid, betekent dat nog niet dat we het tiende deel dat overblijft mogen opgeven of opofferen omdat we op dat éne puntje van mening verschillen. Van de rentmeester wordt geëist dat hij trouw is, en als de Doop zoals wij die zien en beoefenen in ons geweten geopenbaard is als een inzet van de Heere Jezus Christus, zouden we Hem en ons geweten ongehoorzaam zijn als we die Doop niet verdedigden en beoefenden wanneer dat noodzakelijk is.

Ene meneer Baxter uit Nottingham, een naam die binnen de kerken tot nu toe onbekend is, of, als hij al bekend is sinds de publicatie van zijn boek, heeft onlangs een boek uitgegeven waarin een brutale en krachtige poging wordt gedaan om de Doop der gelovigen omver te werpen. Het boek is ons ter recensie toegezonden en we hebben enige tijd gearzeld of we er wel aandacht aan zouden besteden en wel om twee redenen. In de eerste plaats wilden we niet onnodig de controverse die rond de Doop bestaat deze pagina's binnenhalen en in de tweede plaats waren we van mening dat een beantwoording van dit werk eerder om een boek dan om een recensie vroeg. Maar we hebben begrepen dat het door sommigen gezien wordt als een kundige, zelfs beslissende aanval en dat het zelfs het geloof van sommigen aan het wankelen heeft gebracht die niet zo goed in de waarheid thuis zijn. Daarom hebben we besloten dit boek eens te onderzoeken. Deden we dat niet, dan zou ons zwijgen misschien eens kunnen worden opgevat als onvermogen om te antwoorden; of anders zouden de zwakken in het geloof beïnvloed worden door de spitsvondige argumenten en het bewijsvertoon.

We hebben het boek dus gelezen en het moet dadelijk al gezegd worden dat we zelden zo'n spitsvondig, oneerlijk en laten we daar maar aan toevoegen, oppervlakkig en aanmatigend boek onder ogen hebben gekregen. Het is onmogelijk om binnen de beperkte ruimte die we hier hebben het karakter van het boek aan de kaak te stellen op de manier die het verdient. Maar om geen dingen te beweren zonder bewijs daartegenover te stellen, zullen we gedeeltes van het boek uitlichten om de oppervlakkigheid van de kennis die eruit spreekt, het absurde van de argumenten die gebruikt worden en de spitsvondigheid en oneerlijkheid waar het boek over het algemeen van doortrokken is, aan te tonen. En toch is er op het eerste gezicht veel dat bedoeld is om de gedachten te beïnvloeden door een vertoon van denkbeeldige kracht. De manier waarop hij zijn argumenten geordend heeft, het gebruik van onderscheiden gedeeltes, genummerde alinea's, verwijzingen naar de Schrift en cursieven, geholpen door een duidelijk, goed leesbaar lettertype, en dikgedrukte, zeer zwarte inkt - niet meer dan hulpmiddelen van de drukker - geven het boek een schijnbare helderheid die op het eerste gezicht verward kan worden met echte bewijsvoering. Maar als we zorgvuldig alle argumenten hebben onderzocht, zien we heel duidelijk dat de schrijver zijn werk is begonnen met een conclusie die van tevoren al vaststond, zien we dat hij al een standpunt had ingenomen voor hij zelfs het onderwerp maar onderzocht had en dat hij niet aan de voeten van Jezus gezeten heeft om van Hem te leren, en zijn kennis ook niet door Goddelijke onderwijzing verkregen heeft. Het is overduidelijk dat hij vastberaden was om indien mogelijk de Doop der gelovigen omver te werpen en daarom elk argument dat hij kon bedenken, of dat nu sterk of zwak, goed of slecht was, of die anderen voor hem hadden bedacht (want het boek is op zijn best niet meer dan een hutspot van andermans ideeën), heeft aangegrepen om zijn gelijk te bewijzen. Heel de aard van het boek wijst daarop. Hier vinden we niet het bedachtzaam wegen van

bewijs voor en tegen door een onpartijdig rechter, maar een gretige, gewetenloze aanval van een partijdige. Slechts één voorbeeld zal dit voor een ieder die ook maar enigszins op de hoogte is met de controverse rond de Doop al aan kunnen tonen: er wordt geen enkel belang gehecht aan die passages die gewoonlijk worden aangehaald als de vesting waarin de Doop huist. Ze worden alleen maar naar voren gebracht om aangevallen, verdraaid, afgedaan, en omvergeworpen te worden. Dit ene opvallende kenmerk van dit boek is alleen al voldoende om het te veroordelen, want hier vertoont zich hetzij een onvermogen om bewijsgronden te wegen, of een gemis aan een oprecht hart zodat de waarheid haar rechtvaardige aanspraken worden onthouden. Deze passages hebben zulk een kracht dat geen enkele geleerde en oprechte uitlegger gewaagd heeft te ontkennen dat de Doop die in het Nieuwe Testament in praktijk gebracht wordt, een Doop door onderdompeling was. Ja, het ontkennen van zulk een duidelijk feit zou al hun aanspraken op kennis of onpartijdigheid hebben omvergeworpen. Maar Meneer Baxter, met zijn oppervlakkige kennis en zijn geleende wijsheid, is net zo onvoorzichtig geweest als hij gewetenloos is en heeft zijn hoofd tegen deze sterke muren gestoten: of de muren zullen vallen, of dat zijn hoofd ertegen te pletter slaat, zal de tijd leren. We zetten hem geen moment op hetzelfde niveau als de afvalligen van de Duitse en de Franse school en toch gebruikt hij een zelfde manier van redeneren, dat wil zeggen het prikken van gaten in de verklaringen van de Bijbel, het naar voren brengen van natuurlijke bezwaren, het onder de aandacht brengen van schijnbaar onlogische dingen en het betwisten of onbetrouwbaar doen lijken van de Engelse vertaling door middel van een pakket werkelijke of schijnbare kennis.

Maar we zullen nu onze beweringen proberen te staven door een tekstfragment (een gedeelte geleend van Meneer Thora uit Winchester, want zijn kennis is uit tweede hand. en niet van zichzelf) eruit te lichten, en te onderzoeken waarin hij probeert aan te tonen dat we niet mogen steunen op de vertaling van verschillende belangrijke Griekse voorzetsels. Hij stelt dat 'in' vertaald mag worden met 'bij' enz.; in [binnen] overgezet mag worden in 'naar' en 'aan'; en 'uit' in 'van'; waarbij hij niet beseft dat de context, net als in onze taal, de exacte betekenis van het voorzetsel bepaalt. Maar laten we eens zien hoe hij probeert deze passage te ondergraven en dit voorbeeld van spitsvondigheid en oppervlakkigheid gewoon zien als een voorbeeld van erudiete redentatie, want iemand die het corrigeren van onze Engelse vertaling ter hand neemt, moet zichzelf als een geleerde beschouwen, 'En werden van Hem gedoopt in de Jordaan, belijdende hun zonden' (Matth. 3:6). Iedereen moet toegeven dat dit een van de meest overtuigende teksten ter ondersteuning van Doop door onderdompeling is in het Nieuwe Testament.

11. Het moet een ieder duidelijk zijn dat als we lezen, over mensen, die 'in de Jordaan' gedoopt worden (Matth 3:6; Markus 1:5) dit hetzelfde Griekse woord (EN) is dat in het Nieuwe Testament op niet minder dan 32 verschillende manieren vertaald wordt; het wordt 313 keer met 'aan', 'met' en 'op' vertaald.

12. Als het met 'aan de jordaan' was vertaald, zou dat correct zijn geweest. Let eens op hoe sommige gedeelten zouden overkomen als dit woord EN altijd 'in' betekende. 'Zweert ganse-lijk niet, noch in (bij) den hemel, noch in (bij) uw hoofd.' (Matth. 5:34, 36); 'En alle dingen worden bijna in (door) bloed gereinigd naar de wet' (Hebr. 9:22). 'Gelijk de hogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat in (met) vreemd bloed' (Hebr. 9:25). 'Niet in (door) het wa-ter alleen, maar in (door) het water en het bloed' (1 Joh. 5:6).

13. En er zijn evenveel gezaghebbende gronden, om te beweren dat volgens de wet van Mozes bijna alle dingen gereinigd werden door ze 'in' het bloed te dopen; maar dit was nooit het geval omdat ze altijd 'besprengd' werden (Hebr. 9:18, 22). Men zou dan net zo goed kunnen zeggen dat de hogepriester het heilige binnenging 'in' bloed in plaats van 'met' bloed, als om te beweren dat Johannes de mensen in de Jordaan doopte, en dit alles alleen omdat hetzelfde woord gebruikt wordt.

Wat schuilt er toch een onwetendheid onder dit schijnbare vertoon van geleerde kritiek! 'Als het met 'aan de Jordaan' was vertaald zou dat correct zijn geweest.' Nee, dan was het niet juist, het zou er zelfs niet op lijken. En als bewijs dagen we Meneer Baxter uit om al was het maar één vertaling aan te geven waar dit op zijn manier vertaald wordt; in feits kan het niet zo vertaald worden want dan breekt men alle vertaalwetten. Maar laten we deze kwestie eens wat nader onderzoeken. Alle geleerden weten, dat de eerste betekenis van het voorzetsel EN het woordje 'in' is; het is in feite precies hetzelfde woord en is van deze wortel afkomstig. Het woord 'baptizo' betekent letterlijk 'indompelen' of zelfs 'grondig indompelen' en omdat dus het woord alleen maar vertaald kon worden met indompelen en de rivier de Jordaan met nadruk wordt vermeld in samenhang met het voorzetsel 'in', kan geen enkele kundige, gewetensvolle vertaler anders dan te vertalen zoals het in onze vertaling staat. Het is ons overduidelijk dat meneer Baxter niet alleen zijn Grieks niet kent, maar ook de taalwetten in het algemeen niet, anders zou hij de primaire betekenis van een woord niet hebben verward met de secundaire betekenis. Laten, we dit eens uitleggen. Bijna alle belangrijke woorden in een taal, met name de voorzetsels, hebben een primaire betekenis, dat wil zeggen een oorspronkelijke, fundamentele duiding. Dit is als het ware de stam waar alle secundaire betekenissen takken van zijn. Omdat taal begrensd, maar denken onbegrensd is in haar verscheidenheid, is het noodzakelijk de primaire betekenis uit te breiden tot een enorme hoeveelheid secundaire betekenissen, anders zouden gedachten niet tot uitdrukking kunnen, worden gebracht. Maar we kunnen deze secundaire betekenissen niet zomaar willekeurig gebruiken, of ze verwisselen met de primaire betekenis, alleen omdat ze onder bepaalde omstandigheden zo kunnen worden toegepast. Nu is de hoofdregel bij vertalen dat de primaire betekenis van het woord gebruikt moet worden waar de context dat toelaat of eist en de secundaire betekenis alleen daar waar het absoluut noodzakelijk is. Voorzetsels met veel secundaire betekenissen worden niet alleen bepaald door de context, maar ook door het werkwoord waar ze mee verbonden zijn. Dit kan iedereen die de moeite wil nemen om woorden als 'aan', 'in' en 'naar' in een Engels woordenboek op te zoeken direct zien. Vandaar dat de betekenis van een Grieks voorzetsel niet, zoals deze oppervlakkige schrijver graag zou zien, slechts een warwinkel is, maar bepaald wordt door drie regels die een geleerde toepast zodra hij het woord ziet. 1. De primaire betekenis van het woord. 2. De betekenis die het meestal heeft verbonden met een werkwoord. 3. De algemene betekenis van de context. We schamen ons bijna tijd te gebruiken en geduld te eisen om zulke elementaire zaken uit te leggen; maar het is voor ons overduidelijk dat deze drie regels bij meneer Baxter totaal onbekend zijn. Hij doet ons denken aan een schooljongen die op zoek naar een woord in zijn Latijns woordenboek twintig tot dertig verschillende betekenissen vindt waarvan hij in zijn eenvoud denkt ze allemaal in zijn vertaling te kunnen gebruiken en daarom dus maar de eerste kiest die hij tegenkomt. Als meneer Baxter dus ontdekt dat de woordenboeken onder het woord EN 32 verschillende betekenissen geven, dan denkt hij als een schooljongen dat hij zomaar een keuze mag maken. Maar waar we dit in een schooljongen kunnen verontschuldigen, mogen we dat van iemand die voorwendt een geleerde te zijn niet toestaan. We vinden het volkomen belachelijk om

een man naar voren te zien treden alsof hij een sober, geleerd criticus is terwijl hij duidelijk niet alleen de taal niet kent, maar ook de wetten niet die in hun algemeenheid aan taal ten grondslag liggen en net zo vast liggen als de baan van de zon. Kijk met deze eenvoudige beginselen in gedachten eens naar de absurde wijze waarop hij beweert dat EN als 'met' mag worden vertaald in Matth. 2:6 omdat het in Hebr. 9:25 ook als 'met' vertaald wordt. In Matth. 2:6 eisen zowel het werkwoord als de strekking van de tekst handhaving van de primaire betekenis van het voorzetsel 'in'; in Hebr. 9:25 eisen het werkwoord en de strekking de secundaire betekenis van het voorzetsel 'in', dus 'met' omdat zowel gevoel en verstand eisen dat de priester met bloed zou binnengaan en niet ín bloed (en dan hebben we het niet eens over Lev. 16:15). Maar wat is dit toch een oppervlakkige, spitsvondige redenatie om te beweren dat vanwege het feit dat een voorzetsel in een tekst noodzakelijkerwijs de secundaire betekenis moet krijgen, dit in een andere tekst, waar de strekking het tegenovergestelde vraagt, ook zo moet zijn. Als een dergelijke redetwister dit verschil niet inziet, of, als hij dat wel doet, het misbruikt, moet hij of ontzettend onwetend of erg spitsvondig zijn, maar waarschijnlijk beide.

Meneer Baxter heeft een gedeelte van zijn boek gewijd aan het onderzoek naar het Griekse woord 'baptizo', waarin hij indien mogelijk nog een grotere onwetendheid toont dan in zijn geleerd betoog over de Griekse voorzetsels. Als men geen echte kenner van het Grieks is, betekent het spelen daarmee hetzelfde als het spelen met scherp gereedschap, want dan staat het bijna vast dat men zich bij het gebruik van die prachtige taal in zijn vingers zal snijden:

28. De woorden 'bapto' en 'baptizo', die in het normale gebruik terugkomen in het woord 'dopen', moeten duidelijk worden verstaan naar hun juiste duidingen. 'Baptizo' is afgeleid van 'bapto' en wordt door geleerde mannen aangeduid als het verkleinwoord daarvan, ofwel het eerste woord, maar dan in mindere mate. Dus als 'bapto' gebruikt wordt om de handeling van indompelen aan te duiden, zal het woord 'baptizo', op diezelfde plaats gebruikt, 'minder indompelen', of 'niet zo erg indompelen' betekenen. En als 'bapto' ooit verwijst naar gieten of sprengen, zal 'baptizo' onder precies dezelfde omstandigheden sprengen of begieten in mindere mate, of niet zo hevig, betekenen. Nu wordt in verband met de inzetten van de Doop altijd het woord 'baptizo' en niet het woord 'bapto' gebruikt. Omdat veel, nee bijna al de voornaamste Baptistische geestelijken hun uiterste best hebben gedaan om dezelfde draagkracht aan beide woorden toe te schrijven (dit in tegenstelling tot de gewoontelijke sterkte van Griekse werkwoorden) zal ik daar niet op vitten, maar ze inderdaad als identiek opvatten; ik geef dus een voordeel uit handen, dat echter toch geen invloed zal kunnen hebben op wat ik nu naar voren ga brengen.

29. Er wordt voortdurend beweerd dat het woord 'baptizo' niets anders betekent dan het kopje onderdompelen; en vandaar dat onderdompeling zo populair geworden is, en is ondergaan door grote groepen verkeerd geïnformeerde mensen.

30. Hoewel het een enorme misvatting zou zijn om te verklaren dat het woord 'baptizo', zoals het gewoonlijk door de Griekse schrijvers gebruikt wordt, nooit onderdompelen, indompelen of inwerpen betekent, is het toch volkomen waar en juist te bevestigen dat er geen enkel voorbeeld kan worden gegeven waar dit woord betekent dat de ene persoon de andere indompelt, zoals in de hedendaagse onderdompeling, of de dubbele handeling van indompelen en het weer boven water halen. Daarom moet eigenlijk iedereen die gedoopt wordt door indompeling (en dat is niet de Bijbelse methode, zoals we zullen aantonen) in het water worden gelaten en er niet meer worden uitgehaald; want die laatste handeling heeft net zoveel met de betekenis van het woord 'baptizo' te maken als in het dagelijks Engels de woorden

‘uit het water halen’ met de woorden ‘in het water doen.’. Het woord betekent dus verdrinken (en niet redden) en er is een voorbeeld bekend van enkele Grieken die een man met de naam Aristobulus doopten, maar hem dus verdronken! De opvatting dat indompelen en weer boven laten komen bij de Doop één handeling is, is een nietszeggende theorie, die geen bestaansrecht heeft en zelfs niet mogelijk is; ze is nooit zo bedoeld, in Bijbelse verwijzingen (Rom. 6, Kol. 2) en dat zullen we hierna verder onderzoeken.

We zien hier enkele krachtige beweringen en er wordt hier kennis van het Grieks rondgestrooid die vraagt om een nader onderzoek. ‘Baptizo’ is ongetwijfeld afgeleid van ‘bapto’ maar we hebben nooit het genoegen gesmaakt de geleerde mannen die het hebben ‘aangeduid als het verkleinwoord of de mindere vorm van het eerste woord’ te ontmoeten, we hebben zelfs nooit van hen gehoord. Zou hij zo vriendelijk willen zijn ons mede te delen welke geleerden dit woord zo hebben benoemd en de redenen die ze daarvoor hebben gegeven? De uitgang ‘izo’ is een zeer vaak gebruikte uitgang bij Griekse werkwoorden en als het al een bepaalde vorm is, en dat is het vaak niet, dan is het juist wat wel met de iteratief (herhaling van het werkwoord) wordt aangeduid. Dat wil zeggen dat als ‘bapto’ indompelen betekent, ‘baptizo’ vaak of herhaald indompelen betekent. Maar we zouden wel eens willen weten, welke geleerden onze schrijver de informatie gaven dat ‘als ‘bapto’ gebruikt wordt om de handeling van indompelen aan te duiden, het woord ‘baptizo’ op diezelfde plaats gebruikt minder indompelen, of niet zo erg indompelen’ betekent. Maar de waarheid is juist dat het een iteratief en niet een verkleinwoord is en dus het tegenovergestelde; het betekent dus in plaats van ‘minder indompelen, of niet zo erg indompelen’, ‘zeer indompelen’ of ‘veel onderdompelen’. Het werkelijke onderscheid tussen de twee woorden is het volgende: het woord ‘bapto’ betekent slechts indompelen of gedeeltelijk indompelen, zoals de Heere de bete had ingedoopt (Joh. 13:26) en de rijke man in de hel Abraham vroeg Lazarus te zenden om zijn vinger in water te dopen (Luk. 16:24). Op beide plaatsen wordt ‘bapto’ gebruikt omdat het hier gaat om een gedeeltelijke indompeling. In het eerste geval hielden de vingers van de Heere het bovenste gedeelte van de bete vast, die daarom niet helemaal werd ingedompeld; en in het tweede geval ging het alleen om de tip van de vinger en niet om heel de vinger. Maar ‘baptizo’ is een sterkere of iteratieve vorm en betekent grondig onderdompelen, kopje onder, en het doorweken van de gehele persoon. Dus als ik mijn vinger in een bakje koud water steek dan is dat ‘bapto’; maar als ik een persoon in een rivier dompel dan is dat ‘baptizo’. Omdat de nuances van een taal niet altijd worden gehandhaafd, gebruiken Griekse schrijvers soms ‘bapto’ in de betekenis van ‘baptizo’, maar nooit ‘baptizo’ in de zin van ‘bapto’. De primaire betekenis van ‘baptizo’ is in water onderdompelen; al haar secundaire betekenissen, zoals verdrinken bij een ramp, doordrenken met wijn, overweldigd worden door argumenten enz. staan in verband met de primaire betekenis, namelijk zo grondig in water te zijn ondergedompeld dat er van doorweking sprake is.

Het spijt ons zo lang op een kwestie te moeten ingaan die voor een kenner van het Grieks zo helder is als glas; maar deze oppervlakkige, geleende kennis moet aan de kaak gesteld worden⁶.

⁶ Hij geeft ons ergens een lijst met Griekse woordenboeken, we nemen aan om te suggereren dat hij ze allemaal gebruikt heeft en dat ze allemaal zijn visie schragen. Hij noemt onder andere Stephens en Suidas, twee kostbare boeken die alleen in goede bibliotheken te vinden zijn. Vele jaren geleden hebben we eens 18 pond en 18 shilling uitgegeven voor een uitgave van Stephen's Thesaurus, maar Suidas hebben we nooit in bezit gehad. Maar toen we laatst in een openbare bibliotheek deze boeken inzagen, ontdekten we dat Stephens nadrukkelijk verklaart dat 'baptizo' in- of onderdompelen betekent en dat alle secundaire betekenissen van deze duiding afhankelijk zijn. Suidas zegt helemaal niets over de betekenis van 'baptizo' en vermeldt slechts dat het woord een vierde naamval geeft. Daar heeft u nu geleende kennis.

Maar onze schrijver zegt dan, ‘en als ‘bapto’ al verwijst naar gieten of sprengen, dan betekent ‘baptizo’ onder precies dezelfde omstandigheden minder begieten of besprengen, of niet zoveel.’ Waarom zo bang van water? Alsof ‘Bapto’, de grote kerel, een grote bak water vasthield, en ‘Baptizo’, de kleine kerel, een kleine bak en dat daarom om te voorkomen dat er te veel water van ‘Bapto’ zou vallen, de kleine bak aan ‘baptizo’ gegeven werd. Maar het is juist omgekeerd; want als ‘bapto’ ooit begieten zou betekenen en wij denken dat dit nooit zo is, dan gaat het toch maar om één keer, terwijl het bij ‘baptizo’ telkens weer gebeurt en dus doorweekt waar het andere woord alleen besprengt.

Maar hoewel niet alle lezers het verschil zien tussen de twee Griekse woorden, of de ongelukkige manier waarop de schrijver ze gebruikt, kunnen ze wel allemaal de oppervlakkige, kinderachtige redenering in alinea 30 onderkennen. Omdat ‘baptizo’ volgens zijn geleerde en toonaangevende uitspraak niet de dubbele betekenis van zowel onderdompelen als weer uit het water doen oprijzen omvat, houdt dat in dat daarom eigenlijk iedereen die gedoopt wordt door onderdompeling in het water [moet] worden gelaten en er niet meer mag worden uitgehaald.⁷ Een dergelijke onnozele uitspraak kan alleen maar vergeleken worden met een even domme uitspraak van een predikant met dezelfde ideeën die eens zei dat ‘als de Doop door onderdompeling een type van Christus in het graf is, zou de gedoopte persoon eigenlijk drie dagen en nachten in het water moeten liggen’. Wat wringen deze mensen zich toch in bochten door zulke zwakke argumenten te gebruiken, en, in het laatste voorbeeld, zulke kwaadaardige. Men zou net zo goed kunnen betogen dat iemand niet in de Trent had gebaad omdat het woord ‘baden’ niet ook het uit het water komen bevat; of dat onze kleren niet zijn gewassen omdat dit woord niet ook betekent ‘te drogen hangen’. Jongens en meisjes mogen zich bij een Kerstfeest met zulke raadseltjes amuseren, maar het is onverdraaglijk dat een man een inzetting van God niet dergelijke armzalige ammunitie belachelijk maakt; een inzetting waar de Heere God zich Zelf aan onderwierp.

De voornaamste strekking en het doel van het boek is alles te doen wankelen en niets duidelijk te maken. Het is duidelijk dat de schrijver een vastomlijnd vooroordeel heeft tegen de Doop der gelovigen en daarom in allerlei richtingen op zoek gaat naar argumenten om er tegen in te brengen. Het is overduidelijk dat hij niet de wil en het voornemen van God zoekt of zichzelf aan de waarheid onderwerpt. Er is in heel het boek niet het minste bewijs van een gebroken hart of een berouwvolle geest, of van enig teken van leven in de ziel na goddelijk onderwijs. Het is net alsof hij een persoonlijke vete heeft uit te vechten met de inzetting van de Doop zoals die wordt betracht door degenen die slechts verlangen in de voetsporen van de Heere en Zijn apostelen te wandelen; en hoewel we moeten erkennen dat hij niet de smalende termen gebruikt die sommigen aangrijpen om de inzetting van de Doop belachelijk te maken en zich ook niet tot woede daartegen opzweept, lijkt hij er toch altijd op uit te zijn bezwarende argumenten te vinden om deze inzetting omver te werpen. Omdat hij of niet voldoende oordeelkundig is om onderscheid te kunnen maken tussen zwakke en sterke argumenten, of de onwetenden wil overbluffen met zijn kennis, brengt hij soms de meest naïeve en belachelijke argumenten naar voren die we ooit zijn tegengekomen. Neem bijvoorbeeld, eens het volgende voorbeeld van zijn diepzinnige argumentatie:

⁷. Onze kritikus is hier wat onfortuinlijk, want als hij naar een passage in Stephen's Thesaurus op zou zoeken, dan zou hij daarin een passage vinden uit Plutarchus, een bekend Grieks schrijver, die daarin het woord 'baptizo' gebruikt in verband met soldaten die water scheppen door hun drinknappen in water te dopen. Daar geldt dus dat ze de bekens zowel weer uit het water lichten als ze onderdompelen.

67. *Ik zal hier nog enkele woorden aan toevoegen over Naäman die zich 'in' de Jordaan 'doopte' (2 Kon. 5:14), want hier komt het woord TABAL voor en dat is in het Grieks vertaald met 'dopen'. Wat voor de rivier de Jordaan gold, geldt ook hier weer. Wat we gezegd hebben over het Griekse woord EN met de betekenis van zowel 'aan' als 'in' geldt precies hetzelfde voor het Hebreeuwse affix BE. Wat gezegd is over het woord TABAL en 'dopen' met de betekenis van zowel 'reinigen' als 'dopen' is ook juist. Alles wijst er dus op dat Naaman zich zeven maal 'aan de Jordaan' reinigde (2 Kon. 5:14). Daarom staat er daarna ook, 'en hij werd rein.' Want het is eenvoudig uit het Bijbelverhaal na te gaan dat deze noble overste slechts gedeeltelijk melaats was, vanwege zijn gedachte dat de profeet Elisa slechts 'zijn hand over de plaats strijken' moest om zijn genezing te bewerkstelligen; en de enige ceremoniële handeling die God voor de genezing van een melaatse had ingesteld was 'zevenmaal sprengen' en hem daarna, rein verklaren (Lev. 14:7). Datzelfde deed Naäman ongetwijfeld ook aan de Jordaan; en de aard van de oevers van de Jordaan, die toch beschreven zijn, verklaren heel duidelijk wat er bedoeld wordt met het feit dat hij 'afklom' naar de rivier.*

68. *Ik wil niet zeggen dat het onmogelijk is om in de Jordaan te zwemmen of te baden; maar iedereen die enigszins op de hoogte is met de manier waarop de Doop bij de Baptistische kerken wordt uitgeoefend, moet weten dat veel plaatsen die wel geschikt zijn om te baden of te zwemmen, niet geschikt kunnen zijn om daar de ceremoniële onderdompeling uit te voeren. Dat is op pijnlijke wijze aangetoond door het verlies van mensenlevens in verscheidene rivieren vanwege onachtzaamheid, omdat de stroming te sterk bleek voor de dominee en zijn volgeling. Als daarom kon worden aangetoond dat Naäman zich in de Jordaan baadde of onderdompelde (wat met de oorspronkelijke taalversie niet kan) zou dat nog geen invloed hebben op wat we hebben aangevoerd. Het blijft namelijk gewoon zo dat elke keer dat het woord 'dopen' vertaald moet worden met 'indompelen' met betrekking op een mens, of een gedeelte van een mens, of wat dan ook dat 'in' of 'onder' water verkeert, het nooit gebruikt kan worden voor een persoon of ding dat ingedompeld en weer boven water gehaald wordt, volgens de vorm van onderdompeling die op dit moment beoefend wordt. Deze waarheid kan door geen enkel wetenschappelijk argument worden omvergeworpen.*

We weten niet wat er hier grappiger is: de redenatie of de zelfgenoegzame manier waarin hij stelt dat 'deze waarheid door geen enkel wetenschappelijk argument kan worden omvergeworpen'. Dit is werkelijk een Mantua uit Verona: geen enkele vijandelijke macht, geen enkel kanon of monsterlijk mortier kan hem overwinnen. Kijk eens naar de rustige manier - we zouden bijna zeggen de stoutmoedige manier - waarin hij het nadrukkelijke getuigenis van de Heilige Geest (2 Kon. 5:10) ontkent of wegredeneert. Laten we deze tekst eens gewoon onderzoeken zoals hij daar staat: 'Toen zond Elisa tot hem een bode, zeggende: Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en gij zult rein zijn.' Kijk eens naar de woorden 'Ga heen en was u in de Jordaan'. Tegen wie worden deze woorden gesproken? Tegen een melaatse wiens lichaam ongetwijfeld helemaal door deze ziekte was aangetast. Hij kan zich toch alleen maar in de Jordaan wassen door zich uit te kleden en het water in te gaan? Maar kijk dan eens hoe de schrijver op een vreselijke of onnozele manier, want het moet hier wel het een of het ander zijn, de Schrift verdraait door Lev. 14:7 aan te halen en dan zo redeneert dat de priester de melaatse met water besprengt om hem beter te maken, terwijl hij toch al genezen was voor hij besprengd werd, en met bloed besprengd werd en niet met water. 'Datzelfde deed Naäman ongetwijfeld ook aan de Jordaan', voegt hij er dan nog aan toe. Wat deed hij dan? Besprengde hij zich met bloed of met water? Hij kon

zich niet met bloed besprengen, want hij was geen Israëliet en ook geen priester; en ook niet met water, want dan zou hij zich niet hebben kunnen wassen in de Jordaan. Is besprengen, hetzelfde als wassen? We zouden hier wel wat steviger opmerkingen kunnen plaatsen, maar we houden onze pen in bedwang tegen dit meer dan kinderachtig en lichtzinnig omgaan met het woord der waarheid, deze verdraaiing van de duidelijke taal van de Heilige Geest. Wat kan er belachelijker zijn dan het vertrouwen van de schrijver in de kracht van zijn argumenten in alinea 68? We zullen alleen dit zeggen: hier hebt u een man die naar voren treedt om de Doop der gelovigen omver te werpen en die daarbij uitdrukkelijk verklaart dat Naäman alleen maar aan de oever van de rivier bleef staan en een beetje water op het melaatse gedeelte van zijn lichaam sprenkelde in navolging van een Levitische ceremonie, terwijl hij van een profeet van de Heere toch de opdracht kreeg om zich zeven keer in de Jordaan te wassen en de Heilige Geest verklaart dat hij zich die zeven keer in de rivier indompelde. Nee, we wenden ons tot om het even welke lezer, Baptist of geen Baptist, en vragen dan, 'Wat denkt u nu van zo'n uitleg en zo'n uitlegger? Moet zo iemand niet of erg onwetend of erg oneerlijk zijn om een van de eenvoudigste, duidelijke teksten van de Bijbel zo weg te redeneren? Kunt u zich verlaten op zijn interpretatie van moeilijke of onduidelijke teksten wanneer hij bij wijze van spreken op klaarlichte dag al struikelt over de duidelijkste en helderste teksten?' Maar nadat hij als zijn vaststaande mening heeft gegeven dat Naäman zich zeven keer met enkele druppels water uit de Jordaan heeft besprenkeld in navolging van een ritueel uit Leviticus, waar Naäman nog nooit van gehoord had en waar hij het recht niet toe had, want hij was geen Israëliet - en zelfs als hij er al van had gehoord zou hij dus schuldig zijn geweest aan een grote aanmatiging - is hij daarna weer zo vriendelijk om toe te geven dat het voor een man niet onmogelijk is om in de Jordaan te baden of te zwemmen, iets waarvan we weten dat het vandaag de dag vaak gedaan wordt, maar dat het 'niet geschikt [kan] zijn om de onderdompeling uit te voeren, zoals op pijnlijke wijze is aangetoond door het verlies van mensenlevens in verscheidene rivieren'. Nu zouden we graag willen weten hoeveel gevallen van verdrinking er zijn geweest bij doopplechtigheden en hoeveel dominees en volgelingen er door de stroom zijn meegevoerd. Omdat hij al besloten heeft dat dopen in de Jordaan gewoon niet kan omdat er in verscheidene Engelse rivieren zoveel mensenlevens verloren zijn gegaan, is het minste wat hij kan doen wel een lijst met verdronken dominees en dopelingen te produceren en de gevaarlijke rivieren aan te geven die deze tragische sterfgevallen hebben veroorzaakt. Maar misschien kan dit punt beter worden opgehelderd door een rustige zomerse wandeling. De Trent is een snelstromende rivier, maar er zijn toch wel bochten in de rivier waar bijna geen stroom staat, ondiepe plaatsen dicht aan de oever waar personen die niet kunnen zwemmen toch kunnen baden? Snelstromend water is pas gevaarlijk daar waar het diep is en dat is meestal alleen in het midden van de rivier het geval. Naäman heeft in de Jordaan een plaats gevonden waar hij zich zeven keer kon indompelen zonder te worden meegeleid; we twijfelen er niet aan dat er in de Trent aan de oever ondiepe plaatsen zijn waar jongetjes uit Nottingham kunnen baden zonder te verdrinken of zelfs maar hun benen te breken.

Maar kijk nu eens tot welk een ernstige conclusie onze schrijver komt: 'Deze waarheid kan door geen enkel wetenschappelijk argument worden omvergeworpen.' Hij verkondigt met al de autoriteit van een Bentley of een Porson dat het 'namelijk gewoon zo [blijft] dat elke keer dat het woord 'dopen' vertaald moet worden met 'indompelen' met betrekking op een mens, of een gedeelte van een mens, of wat dan ook dat 'in' of 'onder' water verkeert, het nooit gebruikt kan worden voor een persoon of ding dat ondergedompeld en weer boven water ge-

haald wordt, volgens de huidige vorm van onderdompeling.’ Dus hoewel de Griekse vertaler van de Septuaginta over Naäman zegt dat hij zich indompelde (doopte) in de Jordaan, mogen we nooit het woord ‘baptizo’ vertalen met ‘indompelen’ in het Nieuwe Testament, omdat de Baptisten hun dopelingen na de indompeling weer boven water halen. Hij zou net zo goed kunnen beweren dat we Joh. 13:5 niet mogen vertalen met ‘en begon de voeten der discipelen, te wassen’, omdat de gezegende Heere ze ook begon ‘af te drogen met den linnen doek waarmede Hij omgord was’, en wassen houdt tenslotte niet ook het: afdrogen in. Wat maakt zo iemand zichzelf en anderen toch wijs als hij zulke kinderachtige, zulke absurde argumenten naar voren brengt die ‘door geen enkel wetenschappelijk argument kan worden omvergeworpen’. We zijn niet bijzonder geleerd, maar we zijn wel geleerd genoeg om deze bewijsvoering omver te werpen. Als onze kennis net zo gering was als die van meneer Baxter, of net zo geleend, doen we liever zonder.⁸ Er is helemaal geen kennis voor nodig! Alleen wat gezond verstand. Elke ambachtsman met een redelijke hoeveelheid gezond verstand zou het belachelijke van een dergelijke redenatie inzien. Als een woord dat letterlijk ‘indompelen’ betekent, niet vertaald mag worden met ‘indompelen’ omdat degenen die indompelen de gedompelde ook weer boven water halen, dan zou volgens dezelfde redenatie het woord ‘betalen’ niet mogen worden overgezet met ‘betalen’ omdat het woord niet het aannemen van het betalingsbewijs inhoudt.

We denken genoeg te hebben gezegd om de aard van dit boek. dat zo aanmatigend is, maar zo weinig heeft te bieden, aan te tonen. Één ding is zeker: noch dit boek, noch duizend van een zelfde karakter zullen ooit de Doop der gelovigen omver kunnen werpen. Dat staat rotsvast. Hoewel een werk als dit sommige wankele zielen zou kunnen misleiden en anderen in hun vooroordelen kan staven, een enkele gelovige beschouwing van deze inzet zal al deze vleeselijke redenties weggagen als kaf in de wind. Dan zal de Doop dadelijk weer blijmoedig en met liefde worden omhelst vanuit de eenvoudige gehoorzaamheid van het geloof, zoals dat door Christus’ gebod wordt geëist en door Christus’ voorbeeld wordt bekrachtigd.

(Vervolgd: september 1859)

Het bewijs dat Doop door onderdompeling de oorspronkelijke Bijbelse methode was, is zo sterk, we kunnen er wel aan toevoegen zo overweldigend, dat veel geleerde uitleggers en schrijvers dit hebben toegegeven, hoewel hun eigen principes en de uitoefening ervan als leden van staatskerken daar toch heel sterk van afweek.⁹ Door dit toe te geven tonen ze niet alleen de eerlijkheid, en onpartijdigheid die bij hen als oprechte geleerden met onderscheidingsvermogen past, maar ook een gezonde dosis politiek inzicht. Ze beseften dat het botweg ontkennen van zo’n helder en tastbaar feit het doel dat zij nastreefden zou verzwakken; want dan zouden hun tegenstanders direct het volgende tegen hen zeggen: ‘Als u zo blind of bevooroordeeld bent om een dergelijk duidelijk punt en onweerlegbaar feit niet in te zien of te erkennen, wat voor oordeel moeten wij dan wel vormen over uw oordeelkundigheid en eerlijkheid? Eerlijke, onpartijdige controversen tussen ons moet wel worden stopgezet als u in het vuur van uw gewetenloze voorkeur de duidelijkste feiten ontkent en de helderste bewijzen verdraait.’ Dus daarom gaven ze wel het feit toe, maar betwistten de conclusie die daaruit getrokken werd. Met andere woorden, ze gaven toe dat onderdompeling vanouds de ge-

⁸ Ik geloof dat we van het Grieks van meneer Baxter hetzelfde kunnen zeggen als wat er over het ijzer van de bijl gezegd werd: ‘Ach mijn heer, want het was geleend’ (2 Kon. 6:5). Meneer Thorn uit Winchester heeft dit ijzer gesmeed, maar we kunnen niet zeggen dat het metaal erg sterk of het snijvlak erg scherp is.

⁹ Om onze pagina’s hier niet te zwaar te belasten hebben we een aantal van deze getuigenissen in een appendix opgenomen.

bruikte methode was, maar ontkenden dat dit de enige methode is. Ze zeggen: ‘We geven toe dat Johannes de mensen en ook Christus Zelf doopte door onderdompeling in de Jordaan, maar de hoeveelheid water doet toch zeker niet ter zake? Als het water op het lichaam wordt gebracht en het doopformulier strikt wordt toegepast, dan is het toch niet werkelijk van belang of het nu gebeurt door indompeling, gieten of sprengen?’ Door dit toe te geven zagen ze nog niet af van de eigenlijke vraag, maar toonden dat ze kundige strategen waren, want ze zagen in dat ze door hun flanken verder te verbreden, alleen hun kern maar zwakker zouden maken. Ze zagen dat het wijzer was onverdedigbare punten op te geven en al hun krachten te concentreren op hun sterkste punt, dan heel de slag te verliezen door zo dwaas te zijn een positie te verdedigen waar ze toch uit verdreven zouden worden.

Maar die arme meneer Baxter heeft of niet voldoende gezond verstand om dit in te zien, of hij is zo koppig en bevooroordeeld om toch met open ogen hiertegen te vechten en zo heeft hij dus zijn eigen zaak geschaad. Er is onder onze lezers denk ik bijna niemand die niet inziet wat een puinhoop hij van zijn standpunt gemaakt heeft door te ontkennen dat Johannes in de Jordaan doopte en dat Naäman zichzelf zevenmaal in diezelfde rivier dompelde. Omdat hij totaal onbekend is, is het wel zo dat er bij hem niet hetzelfde op het spel staat als bij schrijvers met een gevestigde reputatie. Hij kan het daarom wagen om overhaaste beweringen te doen - als hij tenminste geen andere redenen heeft om zichzelf wat in te houden. Een erkend kenner van het Grieks heeft een reputatie op te houden en als een van de geleerden die we al hebben aangehaald zulk een vreselijke blunder maakt om te zeggen dat ‘EN’ (Matth. 3:6) vertaald zou moeten worden met ‘aan de Jordaan’ en dat ‘er evenveel gezaghebbende gronden zijn om te beweren ... dat de hogepriester het heilige binnenging ‘in’ bloed in plaats van ‘met’ bloed, en dat Johannes de mensen in de Jordaan doopte en dit alles alleen omdat hetzelfde woord gebruikt wordt’, hij daarna voor altijd zijn pen had moeten neerleggen als criticus en uitlegger. Een jongen uit de vijfde klas van het gymnasium die zojuist is gestart met het werken aan het Griekse Testament zou de kans lopen met het rietje te krijgen als hij die tekst zo vertaald had. Na dit vertoon van zijn kritisch vermogen raden wij meneer Baxter aan zijn kritiek op onze uitstekende vertaling achterwege te laten en zich te houden aan de eenvoudige Engelse Bijbel. Een man die geen paard kan rijden is te voet wel veilig en hoewel het grote paard van onderscheidende kennis tot opstijgen uitnodigt, kan het gevolg toch een lelijke val zijn. Blunders in tekstkritiek zijn net als overtredingen binnen de gemeenschap. Ze zijn allemaal erg, maar sommigen zijn fataal. De gemeenschap zal barmhartig zijn lichte overtredingen te vergeven, maar er zijn overtredingen, of liever misdaden, die ze nooit zal vergeven. Zo zijn er ook fouten in een kritiek die door geleerden worden vergeven, maar er zijn blunders die ipse facto onvergeeflijk zijn.

We zouden niet zo streng zijn op dit punt als de blunder het enige blijk van zijn onkunde zou zijn, niet alleen met betrekking tot het Grieks, maar tot de meest eenvoudige elementen van de wetten van de kritiek en van de taal in het algemeen. We voelen ons genooddaakt daarom nog meer bewijzen naar voren te brengen van de waarheid van onze beweringen, zodat niemand ons kan beschuldigen van het dogmatisch neersabelen van een tegenstander omdat hij met ons van mening verschilt over een punt waar zoveel verschillende meningen over bestaan, zelfs onder goede mensen. We hebben geen bezwaar tegen oprechte controverse, want de waarheid komt daarbij vaak aan het licht, maar een oppervlakkig, spitsvondig, sofistisch boek zoals dit, waarin onder een vertoon van geleerde argumenten niets schuilt dan kinderachtige onwetendheid, verdient het om aan de kaak gesteld en in haar ware gedaante getoond te worden. Als we daarom over dit punt uitweiden, er diep en uitvoerig op ingaan,

hoop ik dat onze lezers in gedachten houden dat hier een man vrijwillig naar voren treedt om de instellingen van de Doop der gelovigen omver te werpen door zich op Griekse originele vertaling te beroepen en door een lange en moeizame kritiek op te bouwen over de macht en de betekenis van een zeker Grieks woord dat door de heilige schrijvers gebruikt is. We kunnen deze manier van argumenteren, een manier die buiten het bereik valt van de niet geleerde lezers, toch alleen maar beantwoorden als we het veld met gelijke wapens betreden om hem zo uit zijn geleerdheid te jagen door hem van onkunde of spitsvondigheid te beschuldigen? We zullen proberen deze zaak zo duidelijk en eenvoudig te maken als ons mogelijk is; maar we mogen niet verwachten dat op zulke maagdelijke grond al onze lezers onze stappen kunnen volgen.

Omdat 'dopen' niet een puur Engels woord is [baptize], maar slechts een in het Engels overgezette vorm van het Griekse 'baptizo', draait veel van de controverse rond de Doop om de precieze betekenis van dit oorspronkelijke woord. Maar omdat dit punt alleen kan worden beslist door een grondige bestudering van het woord zoals het door de Griekse schrijvers wordt gebruikt, is heel de Griekse literatuur geplunderd om de ware betekenis te vinden. Naast de hulp die een aantal onafhankelijke en dus onpartijdige Griekse Lexicons (zoals Griekse woordenboeken genoemd worden) en een hele serie van uitleggers uit alle tijden en overtuigingen bieden, hebben Dr. Gale en andere geleerde Baptistische schrijvers bijna elke tekst waarin dit woord wordt gevonden aangevoerd - want het woord komt niet zo vaak voor - en grondig onderzocht. We kunnen dus rustig zeggen dat met de hulp van vrienden en vijanden bijna geen enkele Griekse term zo volledig en grondig is onderzocht als het woord 'baptizo'.

Maar er is helaas nogal wat verwarring in de discussie geslopen door de introductie binnen de discussie van een andere term, 'bapto' die, hoewel daaraan verwant, in werkelijkheid toch een woord is met een onderscheiden betekenis. Dr. Gale en andere geleerde Baptistische schrijvers hebben naar we denken een fout begaan en hun tegenstanders een niet verschuldigd voordeel toegestaan door beide woorden als synoniemen te zien. De taalwetten werden vijftig jaar geleden nog niet zo goed begrepen als nu en de moderne kritiek - zie de werkjes van Dr. Trench over de Engelse Taal - heeft bepaald dat synoniemen, dat wil zeggen, woorden met precies dezelfde betekenis, behalve dan in gemengde talen als de onze, uitzonderlijk zeldzaam zijn, en dat elk woord in pure talen zoals het Grieks zijn eigen onderscheiden betekenisnuance heeft, zodat geen enkel ander woord het volledig kan vervangen. Als bewijs voor de juistheid van deze beslissing mogen we erop wijzen dat als 'bapto' en 'baptizo' volmaakte synoniemen waren, ze zomaar door elkaar gebruikt zouden kunnen worden; maar in het Nieuwe Testament wordt het woord 'bapto' nooit gebruikt voor het toepassen van de Doop, maar altijd het woord 'baptizo'. Dit feit, dat niemand kan betwisten, plaatst 'bapto' direct aan de zijlijn en beperkt de vraag tot de kwestie van de betekenis van het woord 'baptizo', zoals het door de Griekse schrijvers gebruikt wordt. Laten we met dit in gedachten het volgende stuk geleerde kritiek eens lezen:

Merk in de eerste plaats op dat de beroemdste Griekse lexicografen niet minder dan 23 Latijnse woorden gebruiken om de verschillende betekenissen van het Griekse woord 'dopen' uit te leggen! Drie van deze, namelijk 'reinigen', 'zuiveren', 'wassen' zijn alle drie schriftuurlijke woorden en verwijzen naar het bloed en de Geest van Christus, zonder ook maar de geringste zinspeling op het idee van het indompelen.

33. *Het bloed van Jezus wordt ‘het bloed der besprenging’ genoemd, niet der onderdompeling (Hebr. 12:24); en er wordt van gezegd dat het ‘reinigt’ (1 Joh. 1:7, Hebr. 9:13, 14), en ‘wast’ (Openb. 1:5). De kwantiteit is niet van belang, maar de aard is wel van oneindig belang (Hebr. 9:25, 26; 10:11-14).*

We zouden heel blij zijn als meneer Baxter ons de 23 Latijnse¹⁰ woorden kon geven die de Griekse lexicografen gebruiken om de verschillende dingen die met het Griekse woord ‘dopen’ bedoeld worden te verklaren, want we hebben de woordenboeken grondig onderzocht en kunnen ze niet vinden.¹¹ Maar let eens op de bewering dat ‘drie van deze, namelijk ‘reinigen’, ‘zuiveren’, ‘wassen’ verwijzen naar het bloed en de Geest van Christus’ zonder het idee van het indompelen. Het lijkt ons dat de drie termen ‘reinigen’, ‘zuiveren’ - het oude Engelse woord voor ‘louteren’ - en ‘wassen’ alle drie verband houden met het idee van indompelen, tenzij het de bedoeling van deze man uit Nottingham is om vuile handen te reinigen, vuile vloeren te reinigen en vieze kleding te wassen op de manier waarop naar men zegt de waardinnen hun lakens wassen, namelijk door er een beetje water op te sprenkelen. Maar het is toch belachelijk om te beweren dat het woord dopen sprenkelen betekent alleen omdat op de ene plaats het bloed van Christus via een metafoor, ‘het bloed der besprenging’ genoemd wordt terwijl er op drie andere plaatsen van gezegd wordt dat het ‘reinigt’ zuivert’ en ‘wast’. Ik zou net zo goed kunnen zeggen dat de letterlijke betekenis van een ‘soeverein’ (gouden munt, vert.) een stuk vuil is omdat goud met een metafoor ‘dikken slijk’ genoemd wordt. Als er ergens van het bloed van Christus gezegd wordt dat het ‘bloed der besprenging’ is en op een andere plaats dat het ‘wast’, betekent dat nog niet dat besprenging en wassen hetzelfde betekent. Het zijn twee onderscheiden metaforen van twee verschillende bronnen afkomstig die geen verband houden met elkaar. Christus zegt van zichzelf, ‘Ik ben de wijnstok’, ‘Ik ben de goede Herder’. Betekent dit dan dat een wijnstok een herder is? Van Zijn bloed wordt gezegd dat het besprengt en dat het wast en hetzelfde argument dat bijgevolg bewijst dat sprengen hetzelfde is als wassen zou ook bewijzen dat een wijnstok hetzelfde is als een herder. Als dergelijke redematies geldig zijn, kunnen we ook zeggen dat spreken hetzelfde betekent als wassen omdat we kunnen lezen dat ‘het bloed der besprenging . . . betere dingen sprekt dan Abel’ en dat het ‘reinigt van alle zonden’. Besprengen, reinigen, zuiveren, wassen, spreken; het zijn allemaal onderscheiden figuurlijke aanduidingen die worden toegepast op het bloed van Christus en het is onjuist om op deze woorden een argument te baseren om de letterlijke betekenis van het woord, ‘baptizo’ te verklaren.

We hebben dit een spitsvondig boek genoemd, dat wil zeggen, een boek dat valse en verkeerde argumenten aandraagt en probeert ze ons als juist voor te houden. Hebben we daarvan hier niet het duidelijkste bewijs van geleverd?

Maar deze spitsvondigheid, of het nu onkunde of opzet is, en we zijn sterk geneigd om het als een mengeling van beide te zien, zal duidelijker worden na onze bestudering van het volgende fragment:

¹⁰ We hebben zo het vermoeden dat meneer B. al de woorden die in de Latijnse zinnen worden gebruikt om de Griekse termen te verklaren heeft opgeteld en ze foutief als evenzoveel verschillende betekenissen ziet.

¹¹ Het is nogal amusant om in zulk een geleerd iemand zo'n onkunde voor wat betreft de huidige staat van de Griekse lexicografie te zien. Het is gewoon een feit dat zulke oude prullen van Grieks-Latijnse woordenboeken als Hedericus (die hij Hedricus noemt) en Leigh, al jaren zijn vervangen door Grieks-Engelse, zoals die van Donagan, of die van Scott en Liddell, of Grieks-Duits, zoals die van Schneider en Passow. We durven hier te zeggen dat er op geen enkele school nog een Grieks-Latijns woordenboek gebruikt wordt. De absurditeit van het lesgeven in de ene dode taal door middel van een andere dode taal wordt nu ingezien en heeft de schooljongen menige traan gescheeld.

36. Bovendien geven de grootste Baptistische godgeleerden die de werken van Griekse dichters, filosofen en godgeleerden hebben doorzocht toe dat er tweeënveertig duidingen voor het woord 'dopen' zijn, en dat naast onderdompelen, ook 'gieten', 'zuiveren' en 'besprengen', voorbeelden zijn van de handeling die erdoor wordt uitgedrukt.

38. Maar in werkelijkheid zijn er tenminste vijftig verschillende toepassingen van het woord 'dopen' bij Griekse schrijvers!

39. Dan blijkt dat het in zeer veel gevallen het 'geven' of 'toepassen' van een stof of een bepaalde indruk aan iets of iemand, en in geen geval het 'onderdompelen' van iets of iemand in een bepaalde stof betekent, zoals we in de tien hier volgende voorbeelden waarin het woord 'dopen' gebruikt wordt, kunnen aantonen. 1) Het gezicht met verf 'beschilderen'. 2) Het 'kleuren' van de wangen als gevolg van te veel drank. 3) Het 'versieren' van kleren door middel van opdruk, de naald of verf. 4) Het slaan van een persoon tot hij 'rood' ziet van zijn eigen bloed. 5) de natuurlijke 'tinten' van een vogel of bloem. 6) Het 'vergiftigen' van het hart: met boze manieren.

40. 7) Het 'verven' van het haar of de baard.

41. 8) Het 'bevekken' van het kledingstuk van een man als gevolg van een zwaardwond.

42. 9) Het 'bedelven' van schepen met stenen van bovenaf. 10) Het 'kleuren' van water van een meer met bloed van een kikker.

43. De priesters van Cotysa werden Baptisten genoemd omdat ze hun lichamen met bepaalde kleuren 'bevekten'.

Hier komt de schooljongen weer met zijn woordenboek in de hand, maar zonder de kennis om het te gebruiken. Laten wij dan de schoolmeester maar zijn en hem leren hoe dat moet.

Maar laten we eerst maar eens naar dat woordenboek kijken om te kijken of je er wel eerlijk mee omgaat. 'In werkelijkheid zijn er tenminste vijftig verschillende toepassingen van het woord 'dopen' bij Griekse schrijvers!' Wie zou na deze stoutmoedige bewering niet denken dat het woord 'baptizo' inderdaad wel vijftig betekenissen moet hebben? Ik heb nog nooit zo'n ongegronde bewering gelezen! Meneer Baxter heeft uit onkunde of spitsvondigheid twee verschillende Griekse woorden, 'bapto' en 'baptizo' bij elkaar gegooid, want alle betekenissen die hij gegeven heeft, behalve nummer negen (42) zijn toepassingen van het woord 'bapto', waarvan we al hebben aangetoond dat het een ander woord is dan 'baptizo'.

Maar wat oneerlijk van hem om zijn Engelse lezers te overtuigen dat het Griekse woord 'baptizo' gebruikt wordt terwijl dat niet zo is. Het is integendeel een term die door geen enkele schrijver gebruikt wordt om de toepassing van de Doop aan te geven' We hebben dacht ik elke 'tekst waarin het woord 'baptizo' door de Griekse schrijvers gebruikt wordt, onderzocht en daarnaast hebben we ook nog de beste woordenboeken in het Latijn, Grieks en het Duits nageslagen en zoals we zo dadelijk zullen aantonen kunnen we nergens vinden dat het woord 'baptizo' ooit 'gieten', 'sprengen' of 'opbrengen' betekent. 'Bapto' heeft de meeste van de figuurlijke betekenissen die Meneer B. dit woord heeft toegeschreven; maar omdat 'bapto' nooit gebruikt wordt om de inzetting van de christelijke Doop aan te geven, kan uit deze omstandigheid geen enkel argument afgeleid worden.

Wat zouden we wel denken van een advocaat in een rechtbank, die, omdat hij een grondige hekel heeft gekregen aan een zeker individu, maar hem niet kan vangen op een misdaad, een neef van hem aanvat die erg op hem lijkt en de jury en de rechter er van probeert te overtuigen dat deze laatste de echte misdadiger was! Maar dit is wat meneer Baxter hier gedaan heeft. Niet in staat om de eenvoudige meneer 'baptizo' te vangen en op te hangen, heeft hij

zijn wat ruimdenkender neefje 'bapto' gevangen genomen en hem eerst drieëntwintig en daarna vijftig overtredingen ten laste gelegd, in de hoop een eerlijke Engelse jury ervan te overtuigen dat 'baptizo' al die tijd in de beklaagdenbank zit. Als u hier aan twijfelt, lees dan de volgende zin maar eens en oordeel zelf welke conclusie een eenvoudige Engelse lezer eruit zou trekken: 'Maar in werkelijkheid zijn er tenminste vijftig verschillende toepassingen van het woord 'dopen' bij Griekse schrijvers!' Denkt u niet dat de Engelse lezer uit deze boude bewering zou concluderen dat hetzelfde woord dat in het Nieuwe Testament vertaald wordt met 'dopen' door deze Griekse schrijvers op de vijftig bovenstaande verschillende manieren wordt toegepast? Maar nu beweren wij integendeel dat het Griekse woord 'baptizo', wat het enige woord is dat in het Nieuwe Testament met 'dopen' vertaald wordt, in geen enkele van de gegeven teksten op één na gebruikt wordt. Is dit onbenul of spitsvondigheid; onkunde of oneerlijkheid? Laat hem zelf maar kiezen. Onze eerste aanklacht tegen meneer Baxter is daarom dat hij, of uit onkunde of uit oneerlijkheid, twee onderscheiden woorden door elkaar gehaald heeft. Onze volgende aanklacht is dat hij twee onderscheiden betekenissen door elkaar heeft gehaald.

In ons vorige nummer hebben we zijn opvallende onkunde met betrekking tot het onderscheid tussen de primaire en secundaire betekenis van het Griekse voorzetsel EN aangetoond.¹² We moeten nu een dergelijk voorbeeld van zijn onkunde aantonen met betrekking tot het verschil tussen de letterlijke en de figuurlijke betekenis van een woord. We moeten onze schooljongen dus nog wat eerste beginselen leren over de betekenis van woorden en hopen dat hij een gedweë leerling is. Woorden hebben dus gewoonlijk een primaire betekenis, wat de beoefenaars van de logica een 'eigenlijke' betekenis noemen, dat wil zeggen een strikt letterlijke duiding. Kijk bijvoorbeeld eens naar het Engelse woord 'deur'. De primaire of eigenlijke betekenis ervan is een opening om een kamer binnen te gaan en bijgevolg 'het houten materiaal dat deze opening sluit of opent. Maar naast deze eigenlijke betekenis, heeft het woord ook een figuurlijke, of wat de beoefenaars van de logica een 'oneigenlijke' duiding noemen. Want het verstand grijpt de gemeenschappelijke gelijkenis van 'opening' aan en zet die over in een verscheidenheid aan analogieën. Vandaar dat we in de Schrift lezen van 'een deur van hoop' (Hosea 2:15); van een 'deur des Woords' (Kol. 4:3); van een 'deur des geloofs' (Hand. 14:27); van een 'grote en krachtige deur' (1 Kor. 16:9); en de Heere zelf zegt 'Ik ben de Deur' (Joh. 10:7). Nu, dit zijn allemaal figuurlijke betekenissen van het woord deur. Het verstand verplaatst door middel van een metafoor de primaire betekenis van 'een opening naar een ruimte' naar andersoortige openingen of ingangen. Nu zijn deze overgezette of metaforische betekenissen niet vaag en onbepaald, want de taalwetten zijn meestal streng vastgelegd, maar net als de takken van een boom verbonden met de gemeenschappelijke stam en met elkaar, omdat ze allemaal, uit dezelfde wortel voortkomen. De grondidee van een opening is met een onuitwisbaar stempel op al de metaforische betekenissen van het woord 'deur' gedrukt, en alleen daarop. Zo groeit het woord niet uit tot een woest bos van losse doornstruiken, maar tot een enkele boom met vele takken, die toch maar één stam en één wortel hebben. Taal is het uitdrukkelijke geschenk van God aan de mens en wordt door vaste wetten in het verstand net zo bepaald en ontwikkeld als een baby in de baarmoeder. Dit wonderlijke instrument van de geest en dit middel tot uitdrukking is dus geen Babel van

¹² We kunnen dit voor een Nederlandse lezer uitleggen door een identiek voorzetsel 'in', in onze eigen taal, 'Hij is breed in zijn schouders'. Hier betekent 'in' 'ter hoogte van', ofwel 'bij', 'Hij is breed bij zijn schouders'. Volgens meneer Baxter zou het dus zo zijn dat als ik een erg waardevol paard bezat en dat in de Treilt was geraakt, een voorbijganger langs zou kunnen komen en me dan vertellen dat mijn paard bij de Trent was; Terwijl hij dus bedoelde dat mijn paard in de stroom aan het verdrinken was, zou ik denken dat hij rustig bij de rivieroever stond te grazen. Dit verschilt toch niet van zijn bewering dat Johannes aan de Jordaan besprengde, terwijl de Schrift verklaart dat hij in de Jordaan indompelde?

verwarring, maar een goed uitgedacht harmonieus bouwwerk, door de Grote Schepper met net zoveel wijsheid samengesteld als het lichaam waar die wonderlijke geest in woont. Als meneer Baxter de elementaire taalwetten geweten had - en iemand die de ware basis van tekstkritiek niet kent, mag zich niet als tekstcriticus voordoen - zou hij nooit zijn eigen gedachtegang of die van anderen hebben trachten te beïnvloeden door bij verschillende schrijvers vijftig verschillende metaforische toepassingen van het woord 'bapto' op te zoeken om de ware betekenis ervan - 'indompelen' - omver te werpen. Hij zou hebben ingezien dat al deze verschillende metaforische betekenissen onlosmakelijk verbonden zijn met de primaire betekenis. Vandaar dat 'bapto' 'verven' betekent, omdat geverfde dingen in verf worden gedompeld; wangen worden 'gekleurd' als gevolg van te veel drank omdat het rode gezicht van een dronkaard eruit ziet alsof het in rode verf gedoopt is. Het hart wordt 'vergiftigd met boze manieren' omdat het net is alsof dat hart in onsterfelijkheid is gedoopt of ondergedompeld. Hij zou net zo goed kunnen redeneren dat het Engelse woord 'indompelen' niet onderdompen betekent maar sprengen, omdat als iemand tegen hem zou zeggen, 'Ik ben zojuist even in je werk gedoken en ik vind het waardeloos' [I have just dipped into your work, and find it worthless], dit niet betekent dat hij zich werkelijk grondig in het boek 'verdiept' heeft en werkelijk in de kennis en overweldigende kritieken daarin is gedoken, met het plezier van een olifant die een bad in de Ganges neemt, maar alleen maar dat hij hier en daar een paar blikken in het boek geworpen heeft. Hij heeft dus maar een of twee blikken in het boek geworpen, het boek dus als het ware met een of twee blikken 'besprengd'. Het is net alsof er bij meneer Baxter, toen hij ontdekte wat een dikke wortel en stam dit woord 'bapto' had, een vastberaden vijandschap tegen beide bij hem ontstond en daarom maar vijftig takken afsneed om die als hefboomen te gebruiken om de hele edele boom te ontwortelen, in de hoop dat de boom in zijn val ook zijn tweelingbroer 'baptizo' zou meeslepen.

Nu we onze leerling het verschil hebben laten zien tussen de eigenlijke en de metaforische betekenis van een woord zullen we hem nu nog meer onderwijs geven in de tekstkritiek. Voer een metaforische betekenis nooit verder door dan de analogie met de primaire betekenis toestaat. Boven alles, voeg nooit twee onderscheiden metaforen van een woord samen en haal ze ook nooit door elkaar, alsof de metaforische betekenis uit twee verschillende wortels zou kunnen ontstaan; want door dit te doen gebruik je een metaforische betekenis om de eigenlijke betekenis omver te werpen. Dit is niet meer of minder dan vadermoord - het ombrengen van de vader door de zoon. Maar dit heeft u wel gedaan meneer Baxter; u heeft geprobeerd de arme 'bapto' aan uw tekstkritische boom op te hangen door de hand van vijftig vadermoordenaars. U heeft hem op de pijnbank gelegd om hem dingen te laten zeggen die hij nooit zo bedoeld heeft. U heeft vijftig touwen in de handen van zijn kinderen gegeven om uit zijn mond de woorden 'gieten' en sprengen' te wringen, woorden die hij nooit kon uitspreken en nooit heeft uitgesproken. U heeft zelf een groot aantal metaforische betekenissen van het woord 'bapto' bijengeharkt - of liever, u heeft gebruik gemaakt van wat anderen bij elkaar geharkt hebben - en daarna al deze betekenissen gebruikt om de primaire en eigenlijke betekenis van het woord te vernietigen. Nu, we vertellen u ter uwer informatie, en we hopen dat u dit uw leven lang niet meer zult vergeten, dat de eigenlijke en primaire betekenis van het woord 'bapto' 'indompelen' betekent en daarnaast ook nog dat het in geen van zijn metaforische duidingen 'gieten' of 'besprengen' betekent. Als u onze bewering niet wilt geloven, kijk dan maar in de Appendix, van dit artikel, daar vindt u de betekenis van het woord zoals dat door de beste woordenboeken die ooit gepubliceerd zijn, gegeven wordt. Onthoud ook het volgende stukje deugdelijke kritiek. Schrijf nooit over een onderwerp dat u niet helemaal

begrijpt, en meet geen geleerde aard aan als u die niet werkelijk bezit. Als de ruimte het toeliet zouden we elk van de door u gegeven betekenissen nemen en aantonen dat ze allemaal de primaire betekenis van 'indompelen' hebben en niet de idee van 'gieten' of 'besprenkelen'. En verder willen we u nog zeggen dat het redeneren vanuit de metaforische betekenis van een woord, de primaire betekenis van het woord weglaten of negeren en het putten van de metafoor uit een andere bron, één van de grootste misvattingen is waar een schrijver zich bij het argumenteren aan schuldig kan maken. Sta ons toe u deze misvatting aan te tonen door een passage uit uw geleerd werk:

44. Omdat het woord 'dopen' gebruikt wordt om het verven aan te geven en om te voorkomen, dat iemand zou denken dat het verven door indompeling moet plaatsvinden is nog een fragment van een Griekse schrijver wel nuttig. Hippocrates zegt: 'Als het (de verfstof) op de kledingstukken 'valt', worden, ze 'gedoopt.' 'De primitieve manier van verven bestaat uit het plaatsen van de kleurstof op de te kleuren stof door middel van uitgesneden patronen of kwasten, om een geschakeerd gewaad te verkrijgen. Ja, President Goguet zegt dat de oorsprong van het verven bestond uit het op het kledingstuk drukken van sappen van verschillende kruiden en vruchten of door het te vlekken met verscheidene grondkleuren.

Het woord 'baptizo' betekent nooit 'verven', maar het woord 'bapto' wel en de reden daarvoor is de volgende: omdat alle geverfde dingen worden ingedompeld, zijn alle ingedompelde dingen in de metaforische zin van het woord ook geverfd. Maar omdat het mogelijk is om dingen, te verven die niet ingedoopt worden, moet u die omstandigheid niet gaan gebruiken om de eigenlijke en primaire betekenis van het woord 'indompelen' omver te werpen door te redeneren dat 'indompelen' 'gieten of besprengen' betekent, alleen omdat iets kan worden geverfd zonder dat het wordt ingedompeld. Laten we eens een bedriegerij uit het dagelijks leven nemen om dit aan te tonen. U heeft een paar zwarte wollen sokken nodig voor in de winter en u gaat naar de manufacturenhandel om ze te kopen. 'Zijn ze goed geverfd?' vraagt u. 'Heel goed', is het: antwoord. U neemt de sokken mee naar huis en trekt ze aan. De verf geeft toch nogal af op de benen, maar vooruit. U laat ze wassen. Nee maar, alle kleur wordt eruit gewassen en de sokken zijn niet zwart meer. U gaat terug naar de winkel en zegt: 'U heeft me voor de gek gehouden, u heeft me verteld dat de sokken goed geverfd waren'. 'Dat is ook zo'. 'Maar zijn ze ook ingedompeld?' 'Oh nee, dat heb ik niet gezegd. We volgen een nieuwe procedure die we gevonden hebben in een boek van een stadsgenoot en om aan te tonen dat geverfde sokken niet hoeven worden ingedompeld, heb ik hier een nuttig fragment van een Griekse schrijver. Ik zal het u uit dit wetenschappelijk werk voorlezen: Hippocrates zegt, 'Als het (de verfstof) op de kledingstukken 'valt', worden ze 'gedoopt'. We hebben de verfstof op onze sokken laten droppelen en dat is dus volgens Hippocrates hetzelfde als indompelen. We vinden dit in alle opzichten een heel nuttig fragment. Afgezien daarvan hebben we ook stelling gehoord dat dit de primitieve manier van verven is en President Goguet zegt dat de oorsprong van het verven bestond uit het drukken van het sap van verscheidene kruiden en vruchten op het doek. Dat hebben we ook met uw kousen gedaan en we noemen dit de primitief-Griekse verfmethode.'

Nu, wat is het verschil tussen een bedriegerij in woord en een feitelijke bedriegerij - tussen het gegoochel van een predikant uit Nottingham en een verkoper uit Nottingham? 'Bapto' betekent 'verven' omdat geverfde dingen ingedompeld worden. Mij proberen te overtuigen van het feit dat 'bapto' 'gieten of besprengen' betekent alleen omdat een Griekse schrijver dat

woord, in een metaforische zin gebruikt heeft, of omdat er in wilde, primitieve tijden sappen op een doek gedrukt of gedruppeld werden, is niet meer dan zwendelen met mijn opvatting - een bedriegerij die zeker net zo groot is, maar misschien wat minder verteerbaar, als het zwendelen met mijn portemonnee, tenzij een instelling van Gods **huis** minder waard is dan een paar gebreide wollen sokken.

Maar een voorbeeld uit onze eigen taal kan misschien, beter het verschil tussen de eigenlijke en de metaforische betekenis van een woord uitleggen en zo de misvatting van meneer Baxter duidelijker aantonen. Laten we daarom het woord 'begraven' eens nemen en het behandelen zoals hij het woord 'bapto' behandeld heeft. De eigenlijke betekenis ervan is het in een graf' leggen, van een dode en het met aarde bedekken van die dode. Maar het woord heeft ook veel figuurlijke betekenissen, zoals zich in boeken begraven, zich in een klooster begraven, een onderwerp begraven. Dit zijn allemaal figuurlijke betekenissen, afgeleid van de primaire betekenis en zij zijn daar nog aan gekoppeld middels een werkelijke of schijnbare gelijkenis. Stelt u zich nu eens voor dat het Engels over tweeduizend jaar een dode taal was geworden en er honderdduizend pond verdiend kon worden door iemand die kon bewijzen dat het woord 'begraven' niet het in een graf leggen van een lijk en het bedekken ervan met aarde betekende, maar juist het strooien of werpen van stof of aarde op het gezicht. Hoe zou hij dan aan het werk gaan om dit te bewijzen? Hij zou een groot aantal secundaire of figuurlijke betekenissen van het woord 'begraven' bij elkaar rapen en dan het volgende redeneren:

'We lezen in een oude Engelse schrijver, 'hij begroef zich in boeken'. Nu, het is duidelijk dat de lezende man dat alleen met het hoofd doet en niet met zijn hele lichaam. Daarom verwijst het gezegde 'zich in boeken begraven' naar de oude Engelse gewoonte van begraven en dat was niet door middel van het in het graf leggen van een lichaam en het met aarde bedekken ervan, maar door het gezicht met aarde te bestrooien, of het hoofd met stof te bestrooien. Hetzelfde geldt voor het woord 'verzinken'. Een ander gevierd 'Engels schrijver gebruikt de uitdrukking 'hij verdronk in tranen' [buried in tears]. Nu weten we dat het onmogelijk is om in tranen te verdrinken. De grootste hoeveelheid tranen is toch niet meer dan een zekere hoeveelheid druppels, die als het ware over het gezicht lopen. Vandaar dat het oude Engelse spreekwoord 'begraven', waar sommigen onder ons zulke belachelijke conclusies uit getrokken hebben met betrekking tot de oude gewoonte van teraardebestelling, ongetwijfeld liet gieten of strooien van aarde op het gezicht betekende. Maar we lezen in oude Engelse boeken over 'buried in sleep', in slaap verzonken zijn. Nu is het zo dat de slaap de mens geleidelijk overmant; hij verzinkt er niet in, hij wordt er niet mee bedekt, maar hij wordt er als het ware mee overgoten of mee besprengd. Een zeer bekende oude Engelse dichter, met de naam Milton, geeft de twee volgende dichtregels over de slaap die dat duidelijk aantonen:

And sought repair,
Of sleep, which instantly fell on me.
(en zocht de genezende slaap, die dadelijk op me viel)

Till dewy sleep
Oppress'd them
(Tot de dauw van de slaap hen bedrukte)

Deze regels tonen duidelijk aan dat omdat de slaap over een persoon valt en als dauw op ze valt, de uitdrukking 'in slaap verzonken zijn', betekent dat verzinken eigenlijk gieten of sprengen betekent en dat in het geval van begraven dit strooien of sprengen betekent. Bij een andere bekende Engelse schrijver wiens werken ons zijn overgeleverd komen we de uitdrukking 'buried in oblivion' tegen (in de vergetelheid begraven). Maar vergetelheid is niet een plotselinge handeling zoals dat wel met het begraven van een mens die met aarde bedolven wordt het geval is, maar iets dat iemand of iets zeer geleidelijk overkomt. Het wordt als het ware geleidelijk uitgegoten of besprengd, want niemand kan zeggen dat een gevierd persoon of gevierde gebeurtenis dadelijk in de vergetelheid raakt en erdoor bedolven wordt. Dit toont dus duidelijk aan het oude Engelse woord 'begraven' niet betekende dat het lichaam in een graf ter aarde besteld werd, zoals de bekrompen en verachtelijk sekte van de 'begrafenisaanhangers', die nog steeds onder ons voorkomen, fanatiek volhouden en die tegen de gebruikelijke manier van ter aarde bestellen in, hun doden nog steeds in een graf leggen en met aarde bedekken, maar het gieten of strooien van aarde over het gezicht zoals het door ons de laatste vijftienhonderd jaar beoefend wordt. Als extra bewijs dat deze laatste methode ook door de oude Engelsen werd toegepast, zijn er onlangs grote hoeveelheden botten in de Krim gevonden, vlakbij de ruïnes van een plaats die in oude geschriften Sebastopol genoemd wordt en waar de geschiedenis ons vertelt dat Engelse soldaten in grote aantallen begraven werden na een vreselijke slag. Het grote aantal beenderen dat vlak aan de oppervlakte ligt, toont duidelijk aan dat de oude Engelsen hun doden nooit in graven begroeven zoals sommigen dwaas volhouden, maar ze integendeel op de grond legden en aarde over hen heen strooiden.

Dit zou voor wetenschappelijke argumentatie door kunnen gaan en als er miljoenen per jaar verdiend konden worden door stof over lijken te strooien in plaats van water over baby's, zou het zeker de meest verstandige redenatie gevonden worden, werkelijk een gouden greep. In ieder geval zou deze redenatie net zo goed zijn als die van meneer Baxter want ze is precies hetzelfde, maar dan alleen overgezet van een Grieks woord dat maar weinig mensen begrijpen naar een Engels woord dat iedereen begrijpt.

We zijn het bijna zat dit waardeloze boek aan de kaak te stellen, maar toch, hoe dieper we erop ingaan, hoe meer het ons opvalt hoe verregaand onkundig en hoe aanmatigend het is. Neem nu eens het volgende voorbeeld waarin deze beide eigenschappen naar voren komen:

96. Want in het Nieuwe Testament geeft het woord 'Doopt' aan dat het een inzetting is, en 'dopen' de toepassing van die inzetting, zonder de manier waarop aan te geven; alleen de vergelijking met het ding waarnaar verwezen wordt, geeft de juiste manier van de handeling aan? De enige betekenis van 'dopen' is namelijk 'toewijden', 'bevestigen' of inzetten'.

101. Want als een van de Griekse woorden 'Buthizo', 'Duno' 'Dupto', 'Eplikuzo', 'Pluno', 'Pontizo' zou zijn gebruikt om de ceremonie te beschrijven, zou er wel enige grond zijn geweest om van indompelen of onderdompelen te spreken. En als anderzijds 'Cheo' of 'Rhantizo' waren gebruikt, zouden deze woorden alleen al voldoende geweest zijn om te kiezen voor gieten of sprengen. Maar nu er het onbevredigende woord 'baptizo' gebruikt wordt, moet de Schrift haar eigen uitlegger zijn. Alle duidelijke en onmiskenbare termen die ze gebruikt zijn niet indompelen of onderdompelen, maar gieten of sprengen, omdat de belangrijkste duiding van de inzetting het 'bevestigen of instellen' is.

Meneer B. verklaart hier dat de ‘enige betekenis’ is ‘toewijden, bevestigen of inzetten’, betekenissen die het nooit gehad kan hebben of ook maar zou kunnen hebben. Het is een grove misvatting of een spitsvondig voorwendsel om aan te nemen dat het woord ‘dopen’ in de oorspronkelijke taal enige mystieke of eigenaardige betekenis heeft dat het een soort abacabra van hiërogliefen is, een onbegrijpelijke term gebruikt in een of ander Assyrische inscriptie of opgegraven tablet, waarvan de subtiële betekenis met veel moeite moet worden achterhaald door teksten met elkaar te vergelijken. Sofisten en dwalende mensen hebben altijd al gepoogd om eenvoudige, duidelijke woorden in duisternis te hullen zodat ze er in het donker wat mee kunnen goochelen. Dwalingen spuiten net als de inktvis instinctief met spitsvondige inkt zodra ze de sterke greep van de waarheid voelen. De duidelijke betekenis van het woord of de tekst snijdt hun dwaling aan flarden en daarom duwen ze het zwaard van zich af omdat ze zijn scherpe punt en snijvlak niet onder ogen kunnen zien.

Het originele woord ‘baptizo’ betekent in- of onderdompelen en afgezien van de figuurlijke betekenis, waarin het echter maar heel zelden gebruikt wordt en dan nog altijd in verband met de primaire betekenis, heeft het geen andere betekenis. Het is in feite een heel duidelijk Grieks woord waarvan de betekenis net zo algemeen bekend is en vaststaat als elk ander woord in de taal. Dan is het toch onkunde of arrogantie om te verklaren dat ‘de enige betekenis van ‘dopen’ namelijk ‘toewijden’, ‘bevestigen’ of ‘inzetten’ is’, terwijl het woord niet een van deze duidingen kan hebben, noch primair noch figuurlijk.

Maar nu een ander voorbeeld van geleerde onwetendheid: *‘Want als een van de Griekse woorden ‘Buthizo’, ‘Duno’, ‘Dupto’, ‘Eplikuzo’, ‘Pluno’ of ‘Pontizo’ zou zijn gebruikt om de ceremonie te beschrijven, zou er wel enige grond zijn geweest om van indompelen of onderdompelen te spreken.’*

Kent de man de betekenis van deze Griekse woorden, of van één ervan? Als dat niet zo is, en dat denken wij, waarom citeert hij ze dan? En als hij ze wel kent, is het toch spitsvondigheid om te beweren dat ze allemaal in de zin van indompelen, zoals dat bij de Doop gebeurt, gebruikt kunnen worden! ‘Buthizo’ betekent het tot zinken brengen van een schip in de diepten van de zee; ‘duno’ dalen, duiken of ondergaan zoals de zon of een ster; ‘dupto’ duiken, zoals een meeuw in het water; ‘epikluzo’ overvloeien, overstromen en dus onder laten lopen en vernietigen; ‘pluno’ het wassen van linnengoed - wordt nooit gebruikt in verband met het menselijk lichaam; ‘pontizo’ het zinken in de zee en verdrinken. Een gelovige in water dompelen is niet hetzelfde als het tot zinken brengen van een lichaam, of als een zinkend schip in de diepten van de oceaan. Het betekent ook niet het duiken in de golven of het ondergaan zoals de zon in de zee; noch het duiken van een meeuw; noch het onder water lopen als gevolg van een overstroming; noch het wassen van vuile kleren, noch het in zee verdrinken. De lange lijst van woorden die hij, of de een of andere leeghoofd, dus van hun mooie Griekse jas beroofd heeft en tegen ‘baptizo’ in het geweer heeft gebracht, kunnen nooit door de heilige schrijvers gebruikt zijn. En het Griekse woord ‘baptizo’ is ook geen onbevredigend woord behalve dan voor hen die het uit elkaar proberen te rukken en daar niet in slagen. Zoals het in het Griekse Testament gebruikt wordt, is het juist heel bevredigend. Het is alleen jammer dat onze vertalers het niet met het woord ‘indompelen’ hebben overgezet, zoals ze hadden moeten doen. ‘En werden van hem ingedompeld in de Jordaan belijdende hun zonden.’ Het getuigt van grove onwetendheid of aanmatigende arrogantie om het een ‘onbevredigend’ woord te noemen. De Heilige Geest die de Apostelen inspireerde het te gebruiken, vond het

zeer zeker wel bevredigend en het voldoet uitermate goed bij degenen, die het in hun geloof en geloofspraktijk aanvaardden zoals Hij het heeft geopenbaard.

Dus wijzen we hier dit onbevredigende boek af. Onbevredigend in alle opzichten op één na en dat is dat het ons volkomen heeft overtuigd van de onwetendheid, de aanmatiging en de spitsvondigheid van de schrijver ervan. Zijn ondoordachte geknoei met Gods woord, zijn ontkenning of verdraaiing van de duidelijkste verklaringen van de Schrift, zijn brutale verzet tegen alles dat tegen zijn standpunten strijdt, zijn slechtere eigenschappen dan zijn onwetendheid of zelfs zijn spitsvondigheid. We hebben slechts enkele voorbeelden ervan gegeven, maar was het de moeite waard geweest, dan hadden we zijn boek van begin tot eind door kunnen lopen en kunnen aantonen dat deze zelfde eigenschappen kenmerkend zijn voor het gehele boek. Het kan niet anders als een man zich tegen de waarheid verweert en dwalingen probeert te staven. Hoe verder hij op dat gebied binnentreedt, hoe meer hij zich zal verstrikken in spitsvondigheden en dus zo de zwakte van zijn argumenten zal verraden. Er is dus zelfs iets goeds te vinden in een boek als dit, want hoe meer er wordt uitgeweid, hoe zwakker het wordt; en zo zal deze verwarring en deze verwikkelingen de waarheid alleen maar een gemakkelijker overwinning geven.

APPENDIX

- De manier waarop dit sacrament gewoonlijk werd toegepast, was door de gedoopte personen driemaal in het water te dompelen. Dion. Petavius
- De vorm waarin de Doop plaatsvindt was door het onderdompelen in water zoals het woord 'baptizo' zelf al heel duidelijk aangeeft. Casaubon
- Dat dit ritueel gewoonlijk werd uitgevoerd door middel van onderdompeling en niet door besprenging blijkt zowel uit de juistheid van het woord (baptizo) als uit de plaatsen die voor de uitvoering ervan werden gekozen, (Joh. 3:23; Hand. 8:38) en de vele toespelingen van de apostelen die niet op besprenging kunnen slaan. Grotius
- Degene die gedoopt werd, werd in het water ondergedompeld. Jurrieu
- De manier waarop in die tijd gedoopt werd, door middel van het onderdompelen van de dopelingen, was een beeld van de begrafenis van Jezus Christus. Le Clerc
- Omdat hier zo uitdrukkelijk verklaard wordt en ook in Kol. 2:12 dat we met Christus in de Doop begraven worden, door middel van een onderdompeling in water en (dit is) het argument om ons te verplichten zich aan Zijn dood te conformeren door aan de weg te nemen zonde te sterven. Dit wordt al dertien eeuwen lang door religieuze christenen nageleefd en door de kerk bevestigd. Het is daarna gewijzigd in besprenging, zelfs zonder toestemming van de Insteller van deze inzetting, of enige vergunning daartoe door enige vergadering der kerken, wat precies dat is wat de Rooms en nog steeds aanvoeren om de avondmaalsbeker aan de leken te weigeren; het ware te wensen dat deze oude gewoonte weer algemeen ingesteld was. Dr. Whitby, over Romeinen 6:4
- En het naar hen vernoemen, als ze hem verzekeren dat het kind het kan doorstaan. Dan zal hij het voorzichtig en behoedzaam in het water dompelen. 'Maar als ze verklaren dat het kind zwak is dan voldoet het om het met water te besprengen. Church of England Rubric
- Ze werden gedoopt of ondergedompeld, want dat is de eigenlijke betekenis van de frequentatieve vorm 'baptizo', afgeleid van 'bapto', dat is 'indompelen' (Joh. 13:6); en zo werd dit ritueel ook toegepast, volgens Rom. 6:4. De Doop, als reiniging van het lichaam, was een beeld van de innerlijke reiniging van de zonde. De Wette, over Matthëus 3:6

- ‘Bapto’ – I. Trans. Indompelen, onderdompelen. Latijn, immergere; van de smid: het temperen van het roodgloeiende staal. 2. in verf dopen, het haar verven, ook het glazuren van aarden vaten. Schertsend, humor, iemand niet rood bedelven?? iemand, een bloedrode hanekeam geven. ?? 3. Vullen door in te dompelen, ‘ophalen’.
- Intrans. Het schip zonk, ging ten onder. Scott en Liddell
- ‘Baptizo’ – I. Herhaaldelijk indompelen; bij schepen, tot zinken brengen; baden; in wijn doordrenken; tot over de oren in de schuld; iemand overstelpen met vragen.
- II. Water binnenlaten.
- Dopen. Nieuwe Testament. Scott en Liddell
- In de Griekse schrijvers is het woord ‘baptizo’ vanaf Plato overal onderdompelen en indopen, geheel of gedeeltelijk ‘overstelpen’ - Robinson. Lexicon in Nieuwe Testament.
- ‘Baptizo’ - vaak en herhaaldelijk indompelen; onderdompelen, en dus nat maken, vochtig maken, doorweken. – Passow